

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

Ο Μαῦρος Δράκος

ΕΙΝΑΙ περασμένα με-
σάνυχτα. Οί διαβάτες στους
δρόμους είναι πολύ λίγοι και
όλα είναι ήσυχα και εἰρηνι-
κά.

Ἡ τεράστια πόλι τῆς Νέ-
ας Ὑόρκης, ἡ μεγαλύτερη
πόλι τοῦ κόσμου, ποῦ ὁ πλη-
θυσμός της εἶναι σχεδὸν ὁ-
σος ὁ πληθυσμὸς ὁλόκληρης
τῆς Ἑλλάδος, κοιμᾶται γα-
λήνια.

Ὁ οὐρανὸς ψηλὰ εἶναι ξά-
στερος καὶ ἑκατομύρια ἄ-
στρα ἀνοιγοκλείνουν νυσταγ-
μένα τὰ ἀσημένια ματάκια
τους.

Κανένας κίνδυνος δὲ φαί-

νεται νὰ ἀπειλῇ τὴ μεγαλοῦ-
πολι.

Κι' ὅμως, ἂν κατεβῇ κα-
νεὶς μέσα στὴ γῆ, κάτω ἀπὸ
τοὺς οὐρανοξύστες, σὲ βά-
θος ἑκατὸ μέτρων, θὰ δῇ καὶ
θ' ἀκούσῃ παράξενα πράγμα-
τα.

Μέσα σὲ μιὰ ἀπέραντη
σπηλιά φωτισμένη μὲ μεγα-
λοὺς ἠλεκτρικοὺς γλόμπους,
μιὰ συντροφιά ἀπὸ χίλιους
τούλάχιστον ἀνθρώπους εἶναι
συγκεντρωμένη γύρω ἀπὸ ἑ-
ναν ἄντρα μὲ γυαλιά.

Ἡ σπηλιὰ εἶναι σωστὸ ὁ-
πλοστάσιο. Χιλιάδες ὅπλα,
κάθε εἶδους, εἶναι σωριασμέ-
να στὶς γωνιὲς τῆς καὶ στὸν
πέρα τοῖχο τῆς εἶναι στερε-

ωμένο δρθιο ένα γιγάντιο πέταλο από άτσάλι. Τό ύψος τοῦ πέταλου εἶναι τρία μέτρα καί τό πλάτος του δύο.

Οἱ ἄνθρωποι, πού εἶναι καθισμένοι σέ σειρές ἀπό κυκλικούς μπάγκους, εἶναι ὅλοι τους ὑποπτοι τύποι. Τά χαρακτηριστικά τους, ἡ ἔκφρασι τῶν προσώπων τους καί τὰ ρούχα τους δείχνουν ὅτι προέρχονται ἀπό τό δόρυδο τῆς Νέας Ὑόρκης, ἀπό τόν ἐγκληματικό ὑπόκοσμο τῆς μεγαλουπόλεως.

Ὁ ἄντρας μέ τὰ γυαλιά στέκεται στή μέση τοῦ κύκλου, πού σχηματίζουν οἱ ἄλλοι. Εἶναι κακομούτσουνος. Τό πρόσωπό του εἶναι γεμάτο κακία. Τά αὐτιά του εἶναι παράξενα παραμορφωμένα.

Μιλáει μέ βραχνή, στριγγή φωνή:

— Ἀγαπητοί μου, λέει στοὺς ἄλλους, ἡ μεγάλη στιγμή ἔφτασε! Ἀρχίζει ἡ ἐπίθεσί μας ἐναντίον τῆς Νέας Ὑόρκης! Σέ λίγες ἐβδομάδες, τὰ ἑπτὰ ἑκατομμύρια τῶν ἀνθρώπων πού ζοῦν στήν πόλι αὐτή θά ἔχουν γίνει τραυμαγμένα πλάσματα χωρίς θέλησι, ἔτοιμα νά ὑποταχτοῦν στήν ὀργάνωσί μας! Ἀρχίζουμε ἀπόψε! Πεντακόσιοι ἀπό σὰς θά πάνε ἀμέσως νά κυριεύσουν τό ἐργοστάσιο παραγωγῆς ἡλεκτρικοῦ ρεύματος καί νά κατεβάσουν τό γενικό διακόπτη. Ἔτσι ἡ Νέα Ὑόρκη θά βυθιστῇ στήν πύθιν σκωτάδι καί οἱ Νυχτάνθρωποι μας θά μπορέ-

σουν νά βγοῦν στοὺς δρόμους καί νά δράσουν!

Χειροκροτήματα ξεσποῦν καί κάνουν τήν ἀπέραντη ὑπόγεια σπηλιά νά ἀντηχήσῃ βουερά!

Ὁ ἄνθρωπος μέ τὰ γυαλιά συνεχίζει:

— Προσέξτε ὅμως! Δέν πρέπει νά ἀποτύχετε! Καί δέν πρέπει νά συλλάβουν κανένα σας ζωντανό! Ὅποιος συλληφθῇ καί προδόσῃ, θά μετανοίωσῃ! Ἡ ἐκδίκησί μου θά εἶναι φοιγτή! Ξέρετε καλά πόσο ἐκδικητικὸς εἶμαι! Ἐκεῖνοι πού μοῦ ἔδωσαν τό παρατσούκλι Μαῦρος Δράκος μέ ἤξεραν πολὺ καλά!

Καί ὁ Μαῦρος Δράκος, ὁ ἄνθρωπος μέ τὰ γυαλιά, γυρίζει καί προχωρεῖ πρὸς τό βάθος τῆς ὑπόγειας σπηλιάς.

Ἐκεῖ μπαίνει σέ μιὰ μεγάλη ὑπόνομο. Τό σκωτάδι εἶναι πυκνὸ ἐκεῖ μέσα, καὶ μπορεῖ κανεὶς νά ξεχωρίσῃ μεγάλη παράξενα μάτια, πού φωσφορίζουν ἐξωτικά. Ἀλλόκοτες μορφές σαλεύουν μέσα στοῦ σκωτάδι.

— Χαρήτε, Νυχτάνθρωποι μου! λέει ὁ Μαῦρος Δράκος. Σέ λίγο θά βγῇτε στὸν ἐλεύθερο ἀέρα καί θά δοκιμάσετε καινούργιες ἀπολαύσεις! Προσέξτε ὅμως! Θὰ ξαναγυρίσετε ὅλοι ἐδῶ! Ὁ λ ο ι ! Καταλαβαίνετε; Ὁ λ ο ι !

Τὰ πλάσματα τοῦ σκότους

ΗΙΣΩ, στὴ σπηλιά, πεντακοιοὶ ἄντρες, ὥπλισμένοι ὡς τὰ δόντια, βαδίζουν πρὸς μιὰν ἄλλην ὑπόνομο.

Προχωροῦν ἐκεῖ μέσα σιωπηλά γιὰ πολλὴ ὥρα ὥσπου φτάνουν μπροστὰ σὲ κάτι πέτρινα σκαλοπάτια. Τὰ ἀνεβαίνουν καὶ συναντοῦν μιὰ μεγάλη σιδερένια καγκελωτὴ πόρτα.

Κάποιος βγάζει ἓνα κλειδί καὶ τὴν ἀνοίγει. Οἱ ἄνθρωποι τοῦ Μαύρου Δράκου βγαίνουν ἔξω.

Βρίσκονται σ' ἓνα ἔρημο ἐξοχικὸ μέρος, ἔξω ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη, κοντὰ σ' ἓναν ἐξοχικὸ δρόμο.

Τριάντα μεγάλα φορτηγὰ αὐτοκίνητα τοὺς περιμένουν ἐκεῖ. Οἱ κακοποιοὶ πηδοῦν μέσα καὶ τὰ αὐτοκίνητα ξεκινοῦν ἀμέσως.

Φτάνουν σ' ἓνα προάστειο τῆς Νέας Ὑόρκης, ὅπου θρίσκεται τὸ ἐργοστάσιο παραγωγῆς τοῦ ἠλεκτρικοῦ ρεύματος.

Εἶναι ἓνα τεράστιο κτίριο ζωσμένο ἀπὸ μιὰ πανύψηλη μάντρα. Στὴν κορυφὴ τῆς μάντρας ὑπάρχουν συρματοπλέγματα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα περνᾷ δυνατό ἠλεκτρικὸ ρεῦμα.

Ἡ πόρτα τῆς μάντρας εἶναι σιδερένια καὶ πίσω τῆς στέκονται πολλοὶ ὥπλισμένοι φρουροί.

Μὰ οἱ ἄντρες τοῦ Μαύρου Δράκου δὲν ἔννοοῦν νὰ σταματήσουν μπροστὰ σὲ τίποτα.

Τὰ αὐτοκίνητα περνοῦν μπρὸς ἀπὸ τὴν πόρτα καὶ ἀπὸ κάθε αὐτοκίνητο τινάζεται μιὰ χειροβομβίδα! Τριάντα διαδοχικὲς ἐκρήξεις ἀκούγονται καὶ ἡ πόρτα μαζί μ' ἓνα κομμάτι τοῦ τοίχου καταρρέουν!

Οἱ γκάγκστερς πηδοῦν ἀπὸ τ' αὐτοκίνητα καὶ ὁρμοῦν μέσα.

Πυροβολισμοὶ καὶ πολυβολισμοὶ ἀκούγονται καὶ σὲ λίγα λεπτὰ ὅλα γίνονται πάλι ἥσυχά καὶ σιωπηλά.

Ὁ ἐγκληματικὸς στρατὸς τοῦ Μαύρου Δράκου ἔχει κυριεύσει τὸ ἐργοστάσιο τοῦ ἠλεκτρικοῦ ρεύματος!...

Ξαφνικὰ, σ' ὁλόκληρῃ τῇ Νέᾳ Ὑόρκη, τὰ φῶτα σβήνουν!

Ἐνὰ πυκνὸ, μαῦρο σκοτάδι σκεπάζει τὴν ἀπέραντὴ πόλι! Οἱ δρόμοι σκοτεινιάζουν καὶ μόνο τὸ φῶς τῶν ἄστρων ὁδηγεῖ τοὺς καθυστερημένους διαβάτες, πού ταχύνουν τὸ βῆμα τους γιὰ νὰ φτάσουν γρήγορα στὸ σπίτι τους.

Τὰ τράμ καὶ οἱ ἠλεκτρικοὶ σιδηρόδρομοι σταματοῦν καὶ μόνο λίγα αὐτοκίνητα κυκλοφοροῦν στοὺς δρόμους.

—Θὰ ἔπαθε κάποια βλάβη τὸ ἠλεκτρικὸ ἐργοστάσιο!, λέει κάποιος.

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀστυνομίας, μέσα στὸ σκοτεινὸ γραφεῖο του, τηλεφωνεῖ στὸ ἐργοστάσιο.

—Τί συμβαίνει; ρωτᾷ με θυμὸ... Ἐδῶ ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀστυνομίας! Γιατί ἐσθθσαν

τὰ φῶτα σ' ὅλη τὴν πόλι;

—Μιὰ βλάβη στὶς μηχανές!, ἀπαντᾷ μιὰ φωνὴ στὸ ἀκουστικό. Σὲ λίγο θὰ τὴν ἔχουμε ἐπιδιορθώσει...

Τὴν ἴδια στιγμή, στοὺς πιδ ἔρημους καὶ πιδ σκοτεινοὺς δρόμους τῆς πόλεως, συμβαίνουν παράξενα πράγματα.

Οἱ σκάρες, ἀπὸ τὶς ὁποῖες τὰ νερά τῆς βροχῆς κατεβαίνουν στὶς ὑπονόμους, ἀνασηκώνονται! Ἀλλόκοτες μορφές, μὲ μεγάλα μάτια πού φωσφορίζουν στὸ σκοτάδι, βγαίνουν ἔξω καὶ σκορπίζουν πρὸς κάθε κατεύθυνσι!

Τὰ ἀνατριχιαστικά αὐτὰ πλάσματα μοιάζουν μὲ ἀνθρώπους, καθὼς βαδίζουν μέσα στοὺς σκοτεινοὺς δρόμους, μὰ ἔχουν κάτι ἀπὸ τὸ περπάτημα καὶ τὶς κινήσεις τοῦ γορίλα!

Ἔνα ἀπ' αὐτά, παραμονεύει πίσω ἀπὸ ἕνα δέντρο. Ἔνας διαβάτης πλησιάζει ἀνύποπτος. Ξαφνικά, τὸ πλάσμα μὲ τὰ φωσφορικά μάτια δίνει ἕνα πήδημα καὶ ρίχνεται πάνω στὸν ἀνθρώπο, τυλίγοντάς του τὸ κορμὶ μὲ τὰ μπράτσα του καὶ τὰ πόδια του.

Κυλιῶνται χάμω καὶ ἀπὸ τὸ λαρύγγι τοῦ ἀνθρώπου βγαίνει μιὰ σπαραχτικὴ κραυγὴ πόνου. Τὸ πλάσμα σηκώνεται πάλι ὄρθιο καὶ ἀπομακρύνεται μὲ μεγάλα βήματα. Ὁ ἀνθρώπος μένει ἀσάλευτος χάμω, νεκρός! Στὸ λαιμὸ του εἶναι ἀνοιγμένη μιὰ μεγάλῃ πληγὴ, σὰν ἀπὸ δόντια ἀγριμίου!

Ἄλλοι Νυχτάνθρωποι — γιὰτί ἐτσι θὰ λέμε ἀπὸ δῶ καὶ μπρὸς τὰ παράξενα αὐτὰ πλάσματα τῆς νύχτας μὲ τὰ φωσφορικὰ μάτια — μπαίνουν στὰ σπίτια πού βρίσκουν στὸ δρόμο τους.

Ἐπειτα ἀπὸ λίγο, σπαραχτικὲς κραυγὲς πόνου καὶ τρομαγμένα ξεφωνητὰ ἀκούγονται ἀπὸ παντοῦ!

Τὸ σχέδιο τοῦ Μαύρου Δράκου ἔχει ἀρχίσει νὰ πραγματοποιηθῇ. Ἡ Νέα Ὑόρκη θρίσκεται κιόλας κάτω ἀπὸ τὸν τρόπο τοῦ σκοταδιοῦ καὶ τῶν Νυχτανθρώπων!...

Ὁ Κοντοστούπης
καὶ ὁ Νυχτάνθρωπος

Σ

ΤΟ σπίτι τοῦ δημοσιογράφου Τζιμ Μπάρτον, ἕνας μικρὸς ἀνθρωπάκος εἶναι καθισμένος στὴ φωτισμένη θεράντα, μιὰ στιγμή πρὶν σβήσουν τὰ φῶτα.

Εἶναι φίλος καὶ συνάδελφος τοῦ Τζιμ Μπάρτον καὶ μένει μαζί του. Λέγεται Μπιλ Φάκτ, μὰ ὅλοι τὸν λένε «Κοντοστούπη» γιὰτί εἶναι μικροσκοπικὸς σὰν νάνος.

Τὸ πρόσωπό του εἶναι κωμικὸ καὶ ἕνα χαζὸ χαμόγελο εἶναι ἀδιάκοπα ἀποτυπωμένο στὰ χαρακτηριστικά του. Ἡ μύτη του εἶναι μεγάλῃ, γαμψή καὶ ἀστεία.

Ὁ Κοντοστούπης φλυαρεῖ, ἐνῶ ὁ Τζιμ — ἕνας νέος μὲ ἀθλητικὸ σῶμα καὶ γυαλιὰ — διαβάζει ἕνα βιβλίον καθισμένος μέσα στὸ σαλόνι τοῦ σπι-

τιού, κοντά στην πόρτα της βεράντας.

—Τί γλυκειά βραδυά που είναι άποψε, Τζίμ, λέει ο Κοντοστούπης. Πόσο μου άρέσει ή γαλήνη και ή... ζάπλα! Νά κάασαθεσαι! Νά κάασαθεσαι και νά μὴν κάνης τίποτα! Καί κανένας κίνδυνος νά μὴ σέ άπειλή! Ξορκισμένος με τόν... άπήγανο νάναι οί περιπέτειες! Κάθε φορά που φέρνω στο νου μου τόν «Έωσφόρο», τούς «Τερατάνθρωπους» και τούς «Ίπτάμενους Δίσκους»*, με πιάνει ή καρδιά μου και μοῦρχεται νά λιποθυμήσω! Τί ώραία όμως και τί ήσυχια που είναι άποψε! Είναι σαν νά βλέπω ένα όμορφο όνειρο και... "Ε; τί είναι αυτό; Τζίμ! "Εσθήσαν τα φώτα σ' όλόκληρη την πόλι!

—Κάποια βλάβη θα έπαθε τó έργοστάσιο ήλεκτρικού ρεύματος, άπαντάει ό Τζίμ μ' ένα χασμουρητό! Καλύτερα! Νυστάζω τόσο πολύ!

—Ναί!, λέει ό Κοντοστούπης άπό τη βεράντα. Καλύτερα! Είναι πιό ρωμαντικά έτσι, χωρίς φώτα! Χιλιάδες άστρα λάμπουν στον ούρανό και ή γή κάτω κοιμάται γλυκά! "Αν ήμουν ποιητής θα έφτιαχνα ένα τραγούδι πού...

Σωπαίνει και άνοίγει όσο

μπορεί περισσότερο τα μάτια του προσπαθώντας νά δή μέσα στο σκοτάδι.

Κάποιος έχει άνοίξει την πόρτα του κήπου και προχωρεί πρòς τη βεράντα.

—Εσύ είσαι, "Ελσα; ρωτάει ό Κοντοστούπης.

Ό Ίσκιος έξακολουθεί νά πλησιάζει πρòς τη βεράντα, χωρίς ν' άπαντάει.

—Είδες τί όμορφα που είναι άποψε με τó σκοτάδι, "Ελσα; λέει πάλι ό Κοντοστούπης. Είναι τόσο ρωμαντικά...

Ό Ίσκιος, που δέν είναι παρ άνας Νυχτάνθρωπος, ανεβαίνει τώρα τα σκολοπάτια της βεράντας.

Ό Κοντοστούπης βλέπει μάτια νά φωσφορίζουν άλλοκοτα μέσα στο σκοτάδι! Νοι ώθει κάτι παγερό νά του σφίγγει την καρδιά και τα γόνατά του τρέμουν.

Δέν μπορεί νά είναι ή "Ελσα! Τα μάτια της δέ φωσφορίζουν ποτέ έτσι! "Εξάλλου, οί ώμοι του Ίσκιου που πλησιάζει είναι πολύ πλατείς και τα μπράτσα του πολύ μεγάλα. Και τó περπάτημά του θυμίζει γορίλλα!

Δέν μπορεί, λοιπόν, νά είναι ή "Ελσα Πάρεν, τó όμορφο κορίτσι με τó άρμονικό ντελικάτο σώμα, ή άγαπημένη του Τζίμ Μπάρτον!

Ό Νυχτάνθρωπος ανεβαίνει στη βεράντα και στέκεται δυό δήματα μακριά άπό τόν κοντόσωμο κωμικό δημοσιογράφο.

«Δέν είναι ή "Ελσα!, σκέ-

* Διάβασε τις τρείς πρώτες περιπέτειες του 'Υπεράνθρωπου που έχουν τούς τίτλους: «Υπεράνθρωπε, S.O.S., ή Γή κινδυνεύει!» «Οι Τερατάνθρωποι έκδικούνται!» και «Τό Κυνήγι τών Ίπτάμενων Δίσκων».

πτεται ο Κοντοστούπης. Δεν είναι καν άνθρωπος το πλάσμα αυτό! Είναι ένας γορίλλας με μάτια που φωσφορίζουν! Βάλε το χεράκι σου, Χριστούλη μου! Μήπως είναι ό... 'Εξαποδώ και ήρθε για να μου πάρη την ψυχή; Θεέ μου! Διώξε τον, Θεούλη μου! Δεν έχω πειράξει κανένα και ή ψυχούλα μου είναι άσπρη σαν του περιστεριού!»

Ο Νυχτάνθρωπος σκύβει πάνω του! Ο Κοντοστούπης θέλει να φωνάξη, να ζητήσει βοήθεια, μα ή φωνή του πνίγεται στο λαγύγγι του! Θέλει να τιναχτή όρθιος και να τὸ βάλη στα πόδια, μα ὁ φόβος πὸν νοιώθει τοῦ λύνει τὰ γόνατα καὶ τὸν κρατεῖ καρφωμένο στὴν πολυθρόνα του!

Θέλει νὰ σηκώσῃ τὸ χέρι του γιὰ νὰ κάνῃ τὸ σταυρό του, μα τὸ χέρι του μένει ἀσάλευτο, παράλυτο ἀπὸ τὸν τρόμο!

Καταφέρνει μόνο νὰ μωρμουρίσῃ:

—Φύγε, 'Εξαποδώ μου! "Αφσέ με, 'Εξαποδάκι μου! Πήγαινε νὰ δρῆς κανέναν ἄλλο γιὰ νὰ τοῦ πάρῃς τὴν ψυχή! Τὸ καλὸ πού σου θέλω, μὴ μὲ ἀγγίξης! "Εχω πάνω μου Τίμιο Ξύλο! Θά... καὶς! Θά... γίνῃς σκόνῃ!

Μὰ ὁ Νυχτάνθρωπος σκύβει ὁλόενα καὶ τὰ φωσφορικὰ μάτια του μεγαλώνουν, μεγαλώνουν, μεγαλώνουν! Δυὸ δυνατὰ μπράτσα τυλίγουν τὸν Κοντοστούπη!

Τὸ στόμα τοῦ Νυχτάνθρωπου πλησιάζει στὸ λαιμὸ τοῦ

Ὁ Ὑπεράνθρωπος ρίχνεται πρὸς τὰ κάτω, σὰν ἀετὸς πὺ χυμᾶει στὴ λεία του!

κοντόσωμου δημοσιογράφου καὶ ἡ καυτερὴ ἀνάσα του κάνει τὸ δέρμα του νὰ πονάει!

Καὶ τότε ἀπὸ τὸ στήθος τοῦ Κοντοστούπη ξεπηδάει μιὰ διαπεραστικὴ, ὑστερικὴ κραυγὴ, πὺ κομματιάξῃ τὴ γαλήνη τῆς νύχτας σὰν μαχαίρι!

Ὁ Τζίμ, πὺ τὸν ἔχει πάρεῖ ὁ ὕπνος στὸν καναπέ τοῦ σαλονιοῦ, τινάζεται ὀρθιος. Τρέχει στὴ βεράντα.

Βλέπει ἕνα σκοτεινὸ ἴσκιο, μὲ μάτια πὺ φωσφορίζουν ἀλλόκοτα, νὰ ἀγκαλιάζῃ τὸν

Κοντοστούπη και νὰ προσπα-
θῇ νὰ τὸν δαγκώσῃ στὸ λαι-
μό!

Μ' ἓνα πῆδημα βρίσκεται
πίσω ἀπὸ τὸν Νυχτάνθρωπο.

Τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τὸν ὦμο
καὶ τὸν τραβάει.

Ὁ Νυχτάνθρωπος, ξαφνια-
σμένος, παρατάει τὸν Κοντο-
στούπη καὶ γυρίζει πρὸς τὸν
Τζιμ μὲ τὰ χέρια ἀπλωμένα,
γρυλλίζοντας ἀπαίσια.

Ἡ γροθιά τοῦ Τζιμ ἀνυψώ-
νεται μὲ δομὴ τορπίλλας καὶ
χτυπάει τὸ πλάσμα τῆς νύ-
χτας ἀνάμεσα στὰ μάτια του,
ποὺ φωσφορίζουν διαβολικά.

Ὁ Νυχτάνθρωπος παραπα-
τάει ζαλισμένος, χάνει τὴν ἱ-
σορροπία του καὶ πέφτει. Τὸ
κεφάλι του χτυπάει στὴ γω-
νία τοῦ πεζουλιού τῆς βεράν-
τας καὶ τὸ τέρας κυλάει χά-
μω ἀναίσθητο...

Τὸ φῶς περὶ σκοτώνει

ΤΗΝ ἴδια στιγμή, ἀ-
πὸ διάφορα γειτονικὰ σπίτια
ἀκούγονται σπαραχτικὰ ξε-
φωνητά.

—Βοήθεια!

—Παναγία μου!

—Ένας γορίλλας!

—Μὲ σκοτώνουν! Βοήθεια!

Ἄχ!

Ὁ Τζιμ κυττάζει σαστισμέ-
νος γύρω, στὰ σκοτεινὰ σπί-
τια, καὶ πέρα, πάνω ἀπὸ τὴν
πόλι, ποὺ ἔχει μένει χωρὶς
φῶτα. Στὸ δρόμο βλέπει κι'
ἄλλους ἴσκιους νὰ περπα-
τοῦν μὲ βήματα γορίλλα καὶ
πολλὰ ζευγάρια μάτια νὰ φω-
σφορίζουν σατανικά!

Δὲν μπορεῖ νὰ καταλάβῃ τί
συμβαίνει. Ἐνα μόνο πράγμα
εἶναι ὀλοφάνερο: πολλὰ ἄλ-
λα πλάσματα, σὰν ἐκεῖνο ποὺ
δοκίμασε νὰ πνίξῃ τὸν Κοντο-
στούπη, κυκλοφοροῦν στοὺς
σκοτεινοὺς δρόμους καὶ πνί-
γουν ἀνθρώπους!

Ἡ Νέα Ὑόρκη βρίσκεται
πάλι κάτω ἀπὸ τὴν ἀπειλὴ
φριχτῶν δυνάμεων!

Νοιώθει νὰ τὸν τραβοῦν ἀ-
πὸ τὸ μανίκι. Γυρίζει. Εἶναι
ὁ Κοντοστούπης, ποὺ τρέμει
ὀλόκληρος. Τὰ δόντια του
χτυποῦν σὰν νὰ ἔχη ὑψηλὸ
πυρετό.

—Τζι... Τζι... Τζιμάκι μου!,
τοῦ λέει. Τί... ἦταν αὐτό;
᾽Ωχ, ἡ καρδούλα μου! Πάει
νὰ σπάσῃ ἡ καρδούλα μου!
Τί ἦταν; Ὁ... Ἐξαποδῶ; Ἀ-
κου! Ἀκου φωνές! Χαλα-
σμὸς κόσμου! Θεούλη μου,
σῶσε μας! Ἀνέβηκαν οἱ δια-
βόλοι ἀπὸ τὴν Κόλαση καὶ
μᾶς κυνηγᾶνε!

Ρίχνει μιὰ ματιὰ πρὸς τὸν
Νυχτάνθρωπο, ποὺ ἔξακολου-
θεῖ νὰ εἶναι γάμω ἀναίσθητος.
καὶ τὸ κορμί του τρέμει πε-
ρισσότερο.

—Κάνε κάτι, Τζιμ! Κάνε
κάτι, Τζιμάκι! ᾽Ωχ, ἡ καρ-
δούλα μου!

Ὁ Τζιμ γυρίζει μέσα στὸ
σαλόνι, μὲ τὸν Κοντοστούπη
ξοπίσω του. Καταλαβαίνει
ὅτι κάτι πρέπει νὰ κάνῃ. Πολ-
λοὶ ἄνθρωποι βρίσκονται σὲ
κίνδυνο καὶ ἴσως τὰ φριχτὰ
αὐτὰ πλάσματα τῆς νύχτας
μπαίνουν αὐτὴ τὴ στιγμή στὸ
σπίτι τῆς Ἑλσας!

Ἡ Ἑλσα Πάρεν, δημοσιο-

γράφος που εργάζεται μαζί με τὸν Τζίμ και τὸν Κοντοστούπη στὴν ἡμεριδα «Κόσμος», εἶναι ἕνα ξανθὸ δυορφο κορίτσι μὲ ξευπνα μάτια. Ἀνάμεσα σ' αὐτὴν καὶ τὸν Τζίμ ἔχει γεννηθῆ ἕνα ἀγνὸ ἐρωτικὸ αἶσθημα, ποὺ σίγουρα μιὰ μέρα θὰ καταλήξῃ σὲ γάμο.

Ἡ ἡμεριδα «Κόσμος», στὴν ὁποία ἐργάζονται, ἔχει τὰ γραφεῖα της στὴν Οὐάσινγκτον, μὰ οἱ τρεῖς φίλοι ἔχουν τοποθετηθῇ ἀπὸ καιρὸ στὴ Νέα Ὑόρκη ὡς ἀνταποκριταί.

Ὁ Τζίμ ἀνοίγει στὰ σκοτεινὰ ἕνα συστάρι καὶ βρίσκει ἕνα κεοί. Τὸ τοποθετεῖ ἐπάνω σ' ἕνα τοαπέζι μέσα σ' ἕνα θάξο καὶ ψάχνει τίς τσέπες του νὰ βρῇ σπέρτα.

Ὁ Κοντοστούπης, ποὺ ἔχει στὸ μεταξύ ξαναβοῇ τὸ θάρρος του, κουνάει μέσα στὸ σκοτάδι τὸ μεγάλο κωμικὸ κεφάλι του. Σαλεύει ἀπειλητικὰ τὴ μικροσκοπικὴ γροθιά του πρὸς τὸ μέρος τῆς βροάντας, ὅπου εἶναι ξαπλωμένος ὁ Νυχτάνθρωπος.

—Τί νὰ σοῦ κάνω, μωρέ! λέει ἄγρια. Μὲ ξάφνιασες καὶ μ' ἔπιασε ἡ καρδιά μου! Ἀλλοῶς θά... σοῦ ἔδειχνα ἐγώ! Θὰ σοῦ δινὰ γροθιά ποὺ θὰ σέ...

Σωπαίνει ξαφνικά, γουρλώνει τὰ μάτια του καὶ ξεφωνίζει:

—Παναγίτσα μου!

Μιὰ σκοτεινὴ σιλουέττα διαγράφεται στὸ ἀνοιγμα τῆς πόρτας, πρὸς τὴν θεράντα!

Ἕνα ζευγάρι μάτια φωσφορίζουν ἀπαίσια!

Εἶναι ὁ Νυχτάνθρωπος, ποὺ συνήλθε στὸ μεταξύ κι' ἔρχεται γιὰ νὰ ἐκδικηθῇ.

Τὴν ἴδια στιγμή, ὁ Τζίμ ἀνάβει ἕνα σπέρτο καὶ πλησιάζει τὴ φλόγα του στὸ κεοί.

Ὁ Νυχτάνθρωπος σταματάει, ἀφήνοντας μιὰ κραυγὴ πόνου σὰν νὰ τὸν εἶχαν χτυπήσει! Τὰ φωσφορικὰ μάτια του ἀνοιγοκλείνουν σπασμωδικά.

Τὰ μεγάλα μαλλιαρὰ χέρια του σηκώνονται γιὰ νὰ σκεπάζουν τὰ μάτια του. Τρεκλίζει, δογγάει, πέφτει χάρμω καὶ μένει ἀσάλευτος.

Ὁ Τζίμ πηγαίνει κοντὰ του καὶ τὸν κυτιάει μὲ φρίκη. Τὰ φωσφορικὰ μάτια του εἶναι τώρα διὰ ἀνοιγτὲς ματωμένες πληγές! Τὸ ὑπόλοιπο κορμὶ του εἶναι ἑμιοιο μὲ γοοίλλα!

—Τὸν σκότωσε τὸ φῶς!, μουρμουρίζει. Τὸ πλάσμα σὺ τὸ εἶναι γεννημένο γιὰ νὰ ζῇ στὸ σκοτάδι. Τὰ μάτια του ἦταν τόσο εὐσίσθητα ὥστε τὸ φῶς τὰ πλήγωσε, ὅπως ἡ σφαῖρα πληγώνει τὸ κορμὶ ἐνὸς ἀνθρώπου!

Γυρίζει στὸν Κοντοστούπη, ποὺ ἔχει πέσει σὲ μιὰ πολυθρόνα τρέμοντας πάλι ἀπὸ τὸ φόβο του.

—Πρέπει νὰ φύγω. Κοντοστούπη! τοῦ λέει. Ἴσως ἢ ἔλσα βρίσκεται στὰ χέρια κανενὸς τέτοιου τέρατος αὐτῇ τῇ στιγμῇ!

—Θὰ... θὰ μ' ἀφήσῃς ἐδῶ μόνο; τραυλίζει ὁ Κοντοστού-

της ζαρώνοντας κωμικά τὸ πρόσωπό του.

—Δὲν πρέπει νὰ φοβᾶσαι, τοῦ λέει ὁ Τζιμ. Ὅπως εἶδες, τὸ φῶς εἶναι ὁ χειρότερος ἐχθρὸς αὐτῶν τῶν πλασμάτων τοῦ σκότους. Ἐχοντας τὸ κερί ἀναμμένο, δὲν κινδυνεύεις καθόλου...

Καὶ ὁ Τζιμ κάνει τότε κάτι παράξενο. Βγάζει τὰ γυαλιά του καὶ τὰ βάζει στὴν τσέπη του. Βγάζει τὸ κοστούμι του, τὸ γυρίζει ἀπὸ τὴν ἀνὰ-ποδὴ καὶ τὸ φορεῖ πάλι.

Εἶναι τώρα ἀλλόκοτα ντυμένος.

Φορεῖ μιὰ κόκκινη, ἐφαρμοστή στολή, μὲ μιὰ ἄσπρη χρυσοκέντητη μπερτα. Στὸ στήθος του εἶναι κεντημένο μὲ χρυσὴ κλωστή ἓνα «Υ».

Τὸ πρόσωπο τοῦ Κοντοστούπη λάμπει τώρα ἀπὸ χαρά. Γιατί εἶναι ὁ μόνος ἀνθρώπος στὸν κόσμον ποὺ ξέρει τὸ μεγάλο μυστικὸ τῆς ζωῆς τοῦ Τζιμ Μπάρτον. Εἶναι ὁ μόνος ποὺ ξέρει πῶς ὁ Τζιμ Μπάρτον κι' ὁ ξακουστὸς Ὑπεράνθρωπος εἶναι τὸ ἴδιο πρόσωπο! Καὶ ξέρει ἀκόμα ὅτι κανένας ἀντίπαλος, ὅσο τρομερὸς καὶ δυνατὸς κι' ἂν εἶναι, δὲν μπορεῖ νὰ ἀναμετρηθῇ μὲ τὸν Ὑπεράνθρωπο!

Πάλι μὲ τὰ ὄντα τῆς νύχτας

Ο ἱκανότητες τοῦ Ὑπεράνθρωπου εἶναι καταπληκτικές, σχεδὸν ἀπίστευτες.

Ἡ σωματικὴ δύναμί του εἶ-

ναι πολὺ μεγαλύτερη ἀπὸ τὴ δύναμι τοῦ πιὸ δυνατοῦ θηρίου καὶ ἡ γροθιά του ἔχει τὰ καταστρεπτικὰ αποτελέσματα ἑνὸς ἀτσάλινου ἠλεκτρικοῦ σφυριοῦ!

Ἡ ἀντοχὴ του εἶναι ὑπερφυσικὴ. Τὸ κορμί του μπορεῖ νὰ ἀνθῆξῃ σὲ κακουχίες ποὺ θὰ σκότωναν ἓναν ἄλλο ἄνθρωπο!

Οἱ μυῶνες του εἶναι τόσο σκληροὶ καὶ συγχρόνως τόσο ἐλαστικοί, ὥστε τὰ ἐλλήματα τῶν πυροβόλων ὅπλων δὲν τοὺς τρυποῦν, ἀλλὰ ἀποστρακίζονται σὰν νὰ χτυποῦν πᾶνω σὲ χοντρὸ ἀτσάλινο θώρακα!

Τὸ καταπληκτικώτερο ἀπ' ὅλα ὅμως εἶναι ὅτι ὁ Ὑπεράνθρωπος ἔχει τὴν ἱκανότητα νὰ πετάει σὰν αἰτὸς, ἀλλὰ μὲ πολὺ μεγαλύτερη γρηγοράδα!

Γιὰ ἓναν ἄνθρωπον τῆς Γῆς, οἱ ἱκανότητες αὐτῆς τοῦ Ὑπεράνθρωπου εἶναι ὑπερφυσικὲς καὶ ἀπίστευτες.

Ὁ Ὑπεράνθρωπος ὅμως δὲν κατάγεται ἀπὸ τὴ Γῆ. Γεννήθηκε σ' ἓνα μακρινὸ ἄστρο, σ' ἓναν πλανήτη, ποὺ σήμερα δὲν ὑπάρχει πιὰ.

Στὸν πλανήτη ἐκεῖνον ζοῦσε μιὰ φυλὴ ἀνθρώπων, ποὺ ἦσαν προικισμένοι μὲ ἐξαιρετικὰ χαρίσματα. Ἦσαν ἀνώτεροι ἀπὸ μᾶς καὶ στὸ σῶμα καὶ στὸ μυαλό, ὅπως ἀκριβῶς ὁ Ὑπεράνθρωπος.

Φυσικά, καὶ ὁ πολιτισμὸς τοὺς ἦταν πολὺ ἀνώτερος ἀπὸ τὸ δικό μας καὶ μπορούσαν νὰ ταξιδεύουν ἀπὸ ἄστρο σὲ

ἄστρο με εἰδικὰ ἀερόπλοια.

Μιά μέρα ὅμως, ὁ πλανήτης τους μαζί μ' ὁλόκληρο τὸν πληθυσμό του καταστράφηκε ἀπὸ τὴν ἔκρηξι μιᾶς ἀτομικῆς βόμβας. Ὁ μόνος ποὺ σώθηκε ἦταν ὁ Ὑπεράνθρωπος, μωρὸ ἐνὸς ἔτους τότε. Ὁ πατέρας του, μιὰ στιγμή πρὶν ἀπὸ τὴν ἔκρηξι τῆς βόμβας, ἔβαλε τὸ μωρὸ μέσα σὲ μιὰ βολίδα καὶ τὴν ἐξαπέλυσε στὸ σύμπαν.

Ἡ τύχη τὸ ἤθελε νάρθῃ νὰ πέσῃ ἡ βολίδα στὴ Γῆ, καὶ μάλιστα στὴν Καλιφόρνια τῆς Ἀμερικῆς. Ἐκεῖ δυὸ χωρικοὶ μάζεψαν καὶ ἀνάθρεψαν τὸ μικρὸ Ὑπεράνθρωπο, χωρὶς νὰ ξέρουν πῶς εἶχε ἔρθει ἀπὸ ἄλλον πλανήτη καὶ χωρὶς νὰ ὑποψιάζωνται τὶς ὑπερφυσικὲς κανότητές του...

Ὁ Ὑπεράνθρωπος ἀπλώνει τὰ χέρια του, λυγίζει τὰ γόνατά του καὶ τὰ τεντώνει ἀπότομα.

Βγαίνει πετώντας ἀπὸ τὴν ἀνοιχτὴ πόρτα τῆς βεράντας καὶ σὰν χελιδόνι ἀνυψώνεται μέσα στὸ νυχτωμένο οὐρανό.

Φετᾶει τώρα πάνω ἀπὸ τὴ σκοτεινὴ πόλι τῆς Νέας Ὑόρκης. Τὰ μάτια του, ποὺ εἶναι πλασμένα ἔτσι ὥστε νὰ βλέπουν καθαρὰ μέσα στὸ σκοτάδι ὅπως καὶ στὸ φῶς τῆς ἡμέρας, διακρίνουν κατὰ τὴν ὁδὸν τοὺς σκοτεινοὺς δρόμους, ἀμέτρητους Νυχτάνθρωπους νὰ περιφέρονται σκορπώντας τὸν τρόμο, τὸν πανικὸ καὶ τὸ θάνατο.

Μὰ δὲν ἔχει τὸν καιρὸ νὰ

κατεβῇ καὶ νὰ ἐπιτεθῇ ἐναντίον τους. Θέλει νὰ φτάσῃ τὸ γρηγορώτερο στὸ σπίτι ὅπου μένει ἡ Ἑλσα, ἡ ἀγαπημένη του! Ἡ ψυχὴ του ματώνει στὴ σκέψι πῶς ἴσως ἡ Ἑλσα εἶναι κιόλας νεκρὴ, μὲ τὸν ἄσπρο λαιμὸ τῆς κοματιασμένο ἀπὸ τὰ δόντια τῶν γοριλλῶν τοῦ σκότους!

Πεταίει μὲ ταχύτητα βολίδας πρὸς τὶς νότες συνοικίης τῆς πόλεως καὶ χαμηλώνει ἀπότομα πάνω σ' ἓνα γραφικὸ, δεντρόφυτο προάστειο.

Προσγειώνεται ἀπαλὰ στὴ βεράντα ἐνὸς μοναχικοῦ, σκοτεινοῦ σπιτιοῦ.

Τὴν ἴδια στιγμή, ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ σπιτιοῦ ἀκούγεται μιὰ γυναικεῖα κραυγὴ, ἔνα ξεφωνητὸ τρόμου καὶ φρίκης:

—Μὴ, τέρας! Μὴ μ' ἀγγίζεις! Θέε μου!

Εἶναι ἡ φωνὴ τῆς Ἑλσας! Ὁ Ὑπεράνθρωπος ὁρμάει μέσα καὶ ἀνεβαίνει γοργὰ τὴ σκάλα πρὸς τὴν κρεββατοκάμαρα, ἀπ' ὅπου ἀκούγονται οἱ κραυγὲς τοῦ κοριτσιοῦ.

Τὰ διαπεραστικὰ μάτια του διακρίνουν τὰ πάντα καθαρὰ παρ' ὅλο τὸ μαῦρο σκοτάδι, ποὺ ἐπικρατεῖ μέσα στὸ σπιτί.

Φτάνει στὸ ἐπάνω πάτωμα καὶ μπαίνει στὴν κρεββατοκάμαρα. Ἐκεῖ ἀντικρύζει κάτι ποὺ κάνει τὸ αἷμα του νὰ παγώσῃ στὶς φλέβες του.

Τρεῖς Νυχτάνθρωποι, μὲ μάτια ποὺ φωσφορίζουν διαβολικὰ μέσα στὸ σκοτάδι, προχωροῦν μὲ ἀργὰ βήματα πρὸς

τήν "Ελσα, πού στέκεται ἀσάλευτη, παγωμένη ἀπὸ τὸ φόβο, στὴ μέση τοῦ δωματίου.

Μ' ἓνα πήδημα, ὁ Ὑπεράνθρωπος βρίσκεται ἀνάμεσα στὴν "Ελσα καὶ στοὺς γορίλλες τῆς νύχτας. Τὰ πλάσματα τοῦ σκότους, ξαφνισμένα, κάνουν ἓνα βῆμα πίσω.

"Επειτα, γρυλλίζοντας ἀπαίσια, οἱ τρεῖς Νυχτάνθρωποι ρίχνονται ἐπάνω του, πρὶν αὐτὸς προλάβῃ νὰ τοὺς χτυπήσῃ.

Ὁ Ὑπεράνθρωπος καὶ τὰ τρία ὄντα τοῦ σκότους γίνονται μιὰ μᾶζα καὶ κυλιοῦνται χάμω.

Ἡ δύναμι τῶν Νυχτανθρώπων εἶναι καταπληκτική. Τὰ μυῶδη μπράτσα τους τυλίγονται γύρω ἀπὸ τὸ κορμὶ τοῦ Ὑπεράνθρωπου καὶ τὸν σφίγγουν τόσο δυνατὰ, ὥστε γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωὴ του ὁ μεγαλύτερος καὶ δυνατώτερος ἥσως ὅλων τῶν ἐποχῶν νοιώθει τὰ κόκκαλά του νὰ τρίζουν καὶ νὰ πονοῦν.

Καταβάλλοντας ἀπεγνωσμένες προσπάθειες, ὁ Ὑπεράνθρωπος κατορθώνει νὰ κλείσῃ ἀνάμεσα στὰ γόνατά του τὸ κεφάλι ἐνὸς ἀπὸ τοὺς ἀντιπάλους του.

"Ενα σφίξιμο καὶ τὸ κρανίον τοῦ Νυχτάνθρωπου σπάζει! Ὁ γορίλλας σωριάζεται χάμω νεκρός!

Οἱ ἄλλοι δυὸ διπλασιάζουν τὸ σφίξιμό τους. Ὁ ἕνας ἔχει κουλουριάσει τὰ μπράτσα του γύρω ἀπὸ τὴ μέση τοῦ Ὑπεράνθρωπου καὶ ὁ ἄλλος σφίγγει

μετὰ τὰ νευρώδη δάχτυλά του, σὰν τανάλια, τὸ λαιμό του.

Μὲ σιγανή, βραχνή φωνή, πού δγαίνει μετὰ δυσκολία ἀπὸ τὸ λαρυγγί του, ὁ Ὑπεράνθρωπος λέει στὸ κορίτσι, πού παρακολουθεῖ μετὰ γουρλωμένα μάτια τὴν τρομακτικὴ αὐτὴ πάλη:

—"Ελσα! "Εβγα γρήγορα ἀπὸ τὸ δωμάτιο αὐτό! Δὲν μπορῶ νὰ κινηθῶ ὅπως θέλω ὅσο βρίσκεσαι ἐσὺ ἐδῶ μέσα!

Ἡ "Ελσα δγαίνει τρέχοντας στὸ διάδρομο.

Ὁ Ὑπεράνθρωπος κάνει τότε κάτι παράξενο. Ἀρχίζει νὰ στριφογυρίζῃ γύρω ἀπὸ τὸν ἑαυτό του σὰν σβούρα, μετὰ ἀπίστευτη ταχύτητα!

Οἱ γορίλλες στριφογυρίζουν μαζί του, συγκρατημένοι στὸ κορμὶ του μετὰ τὰ χέρια τους!

Τέλος, δὲν ἀντέχουν ἄλλο. Παρατοῦν τὸν Ὑπεράνθρωπο καὶ ἐκσφενδονίζονται μακριὰ του. Οὐρλιάζοντας τρομαγμένα, πηγαίνουν καὶ χτυποῦν μετὰ τρομακτικὸ βοῶντο πάνω στὸν τοῖχο. Σωριάζονται χάμω νεκροί, μετὰ τὰ κεφάλια τσακισμένα.

Ὁ Ὑπεράνθρωπος δγαίνει στὸ διάδρομο, ὅπου ἡ "Ελσα ἔχει ἀκουμπήσει στὸν τοῖχο, μισολιπόθυμη ἀπὸ τὸν τρόμο της.

—Γρήγορα. "Ελσα, τῆς λέει. Ντύσου! Θὰ σὲ πᾶω στὸ σπῆτι τοῦ Τζιμ Μπάρτον! Ἡ Νέα Ὑόρκη εἶναι γεμάτη ἀπὸ τὰ τερατώδη αὐτὰ ὄντα! Πρέπει...

Σωπαίνει, στήνοντας τ' αὐτί του. Βαρειά δῆματα ἀκούγονται μέσα στο σπίτι. Τρέχει στη σκάλα καὶ βλέπει πέντε Νυχτάνθρωπους νὰ ἀνεβαίνουν, ἐνῶ τὰ μάτια τους φωσφορίζουν μέσα στο σκοτάδι!...

Ὁ Κοντεστούρης παλεύει
μὲ τόν... ἑαυτό του!

ΓΥΡΙΖΕΙ στὴν
"Ἐλσα, πού τρέμει
δίπλα του ἀπὸ τὸ
φόβο της.

—Γρήγορα, "Ἐλσα!, τῆς λέει. "Αναψε ἕνα φῶς! Τρέξε νὰ βρῆς κά-
τι πού νὰ ἀνάβῃ...
ἕνα κερί, ἕνα ἡλεκ-
τρικὸ φανάρι, ἕ-
ναν ἀναπτῆρα ἢ
καὶ ἕνα σπῖρτο μό-
νο! Τὸ φῶς εἶναι
τὸ μόνο πράγμα

πού φοβοῦνται τὰ πλάσματα
αὐτὰ τῆς νύχτας!

Ἡ "Ἐλσα κουνάει τὸ κεφάλι
τῆς σατισμένη καὶ τρέχει
μέσα στὴν κρεββατοκάμαρά
τῆς.

Ὁ Ὑπεράνθρωπος ρίχνεται
πάνω στοὺς Νυχτάνθρωπους.
πού ἀνεβαίνουν τῇ σκάλα, μὲ
τὸ κεφάλι πρὸς τὰ κάτω σὰν
κολυμβητὴς πού κάνει μιὰ θε-
αματικὴ βουτιά.

Χτυπάει τὸ ποῶτο ἀπὸ τὰ
ὄντα τοῦ σκοταδιοῦ στο στή-
θος μὲ τὸ κεφάλι του. Ὁ Νυ-
χτάνθρωπος χάνει τὴν ἰσορρο-
πί του, πέφτει πρὸς τὰ πίσω
πάνω στοὺς συντρόφους του

καί, ὅλοι μαζί, κυλοῦν κάτω
κουτροβαλώντας μὲ βρόντο
στὰ σκαλοπάτια.

Ὁ Ὑπεράνθρωπος τοὺς ἀ-
κολουθεῖ γιὰ λίγο στο κου-
τροβαλητό τους, μὰ, πρὶν
φτάσῃ κι' αὐτὸς κάτω, τεντώ-
νει τὰ πόδια του καὶ τὰ χέρια
του καὶ σταματάει.

Μένει γιὰ λίγο μετέωρος,
στὸν ἀέρα, πάνω ἀπὸ τὰ πε-
σμένα τέρατα, πού γουρλί-
ζουν προσπαθώντας νὰ ξεπλέ-
ξουν τὰ πόδια τους καὶ τὰ χέ-
ρια τους καὶ νὰ σηκωθοῦν.

Εἶναι ἔτσιμος νὰ ὀρμήσῃ
πάλι ἐναντίον τοῖς καὶ νὰ ἐ-
ξοντώσῃ τοὺς Νυχτάνθρωπους
μὲ τὶς συντριπτικὲς γροθιές
του.

Μὰ τὴν ἴδια στιγμή, ἡ "Ἐλ-
σα προβάλλει στο κεφαλό-
σκαλο κρατώντας ἕνα ἡλεκτρι-
κὸ φανάρι.

—Γύρισε τὸ φῶς ἐπάνω
τους!, φωνάζει ὁ Ὑπεράνθρω-
πος.

Ἡ "Ἐλσα γυρίζει τὴ φωτει-
νὴ δέσμη τοῦ φαναριοῦ καὶ
φωτίζει τὰ τέρατα.

Ἀνατριχιαστικὰ οὐρλιαχτὰ
πόνου ἀντηχοῦν. Οἱ Νυχτάν-
θρωποι ἀνοίγοκλείνουν τὰ μά-
τια τους, σαλεύουν σπασμο-
δικὰ τὰ χέρια τους καὶ σωρι-
άζονται χάμω νεκοί! Τὰ μά-
τια τους ἔχουν γίνῃ ἀνοιχτὲς
ματωμένες πληγές!...

Τὴν ἴδια ὥρα, ὁ Κοντεστού-
ρης μέσα στο σπίτι τοῦ Τζιμ
Μπάρτον εἶναι καθισμένος κον-
τὰ στο ἀναμμένο κερί, ζαρω-
μένος ἀπὸ τὸ φόβο του.

Τὸ κωμικὸ πρόσωπό του
μορφάζει ἀστεῖα καὶ τὰ μά-

τια του είναι καρφωμένα στη σκοτεινή νύχτα, που φαίνεται έξω, από την ανοιχτή πόρτα της βεράντας.

«Η μεγάλη γυριστή μύτη του σαλεύει πάνω - κάτω νευρικά, σαν του... κουνελιού!»

—Θεούλη μου, μουρμουρίζει. Παναγίτσα μου! Βοήθησέ με! Μην αφήσης τους απαίσιους αυτούς... Έξαποδώ να με πάρουν μαζί τους! Είμαι καλός άνθρωπος! Δεν έχω πει ρόξει κανένα! Δεν έχω βλάψει ούτε άνθρωπο ούτε ζώο! Σκέψου ότι, όταν περπατώ, παραμερίζω πολλές φορές για να μην...πατήσω κανένα μυρμηγκάκι! Δεν έχω... Θεούλη μου! Χάθηκα!

«Από την ανοιχτή πόρτα μπαίνει μία πνοή ανέμου και η φλόγα του κεριού σαλεύει ζωηρά κινδυνεύοντας να σβήσει!»

—Μή, κεράκι μου!, φωνάζει ο Κοντοστούτης. Μην σβήσης, καλό μου κεράκι! Μην μ' αφήσης μόνο μέσα στο σκοτάδι!

Σηκώνεται απότομα όρθιος και προσπαθεί να προφυλάξει με τις παλάμες του τη φλόγα του κεριού. Μά οι κινήσεις του είναι τόσο νευρικές ώστε το μόνο που κατορθώνει είναι να... σπρώξει το κερί, να το ρίξει χάμω και να το σβήσει!

Ο τρόμος του Κοντοστούτη δεν έχει όρια τώρα. Σαν τρέλλος στριφογυρίζει μέσα στο δωμάτιο, σκοντάφτοντας σε έπιπλα, ανατρέποντας καρέκλες, σπάζοντας δάβα!

—Τὰ σπίρτα!, τραυλίζει

σαλεύοντας τὰ χέρια του και γκρεμίζοντας χάμω ένα μεγάλο έπιτραπέζιο ρολόι. Τὰ σπίρτα! Που είναι τὰ σπίρτα; Πεθαίνω! Χάνομαι! Με τώνει οί Έξαποδώ! Με σουβλίζουν στην κόλαση! Λίγο φως! Λίγο φως! Βοήθεια! Άνθρωποι, βοήθεια! Δόστε μου ένα σπίρτο! Ένα σπиртάκι! Ένα μικρούλι σπиртάκι ν' ανάψω τὸ κερί!

Σκοντάφτει σὲ μιὰ καρέκλα, κατακυλάει μαζί της στὸ πάτωμα, ούρλιάζοντας σαν σκυλί πὺν τοῦ ἔδωσαν κλωτσιά, καὶ σηκώνεται ὀρθιος.

Ένα ξεφωνητὸ τρόμου δγαίνει ἀπὸ τὸ λαούγγι του. Στέκεται τώρα μπροστὰ σ' ένα μεγάλο καθρέφτη ντουλάπας καὶ νομίζει ὅτι ὁ ἑαυτὸς του, πὺν βλέπει μέσα στὸν καθρέφτη, εἶναι... Νυχτάνθρωπος!

—Παναγίτσα μου!, οὐρλιάζει. Εἶμαι χαμένος! Μὴ με πειράξεις. Έξαποδάκι μου! Μή, γρυσέ μου!

Κάνει ένα βήμα πίσω καὶ, βλέποντας τὸ ὁμοίωμά του μέσα στὸν καθρέφτη νὰ κίνη κι' αὐτὸ ένα βήμα πίσω, καταλαβαίνει τὸ πάθημά του.

Γίνεται ἔξω φρενῶν! Ἀσπάζει μία καρέκλα, τὴν πετάει πάνω στὸν καθρέφτη καὶ τὸν σπάζει!

—Νά!, τοῦ λέει. Γιὰ νὰ μάθης νὰ τρομάζης τοὺς φιλήσυχους καὶ φιλόνομους ἀνθρώπους!

Πιὸ ἥρεμος τώρα, βρίσκει ἀμέσως τὰ σπίρτα. Τὰ εἶχε στὴν τσέπη τοῦ σακκακιού

του, αλλά από το φόβο του και το σάστισμά του το μόνο μέρος όπου δεν είχε σκεφτή να ψάξη ήταν οί... τσέπες του!

Με δάχτυλα που τρέμουν, ανάβει ένα σπύρτο, σηκώνει το κερί από χάμω και το ανάβει.

Κυττάζει γύρω.

Το δωμάτιο είναι άναστατωμένο. Τραπέζια πεσμένα, καρέκλες σπασμένες, βάζα τσακισμένα, τὰ χαλιά γεμάτα από τὰ κομμάτια του καθρέφτη!

Θάλεγε κανείς πώς είχαν παλέψει εκεί μέσα... δέκα παλαιστές!

Ξαφνικά, ο 'Υπεράνθρωπος μπαίνει στο δωμάτιο από την πόρτα της βεράντας, πετώντας και κρατώντας την "Ελσα από τη μέση.

Κυττάζει σαστισμένος γύρω και λέει:

—Τί συνέβη, Κοντοστούπη;

—Μά... νά... ξέρεις... Πάλεψα με κάτι 'Εξαποδῶ!

—'Εξαποδῶ;

—Ναί, ντέ! 'Από κείνους τους γορίλλες, που φωσφορίζουν τὰ μάτια τους! Μπήκαν πέντ' ἕξη από δαύτους στο σπίτι και είχαν την ἀναίδεια και το θράσος νὰ τὰ βάλουν μαζί μου! Μὰ ἐγὼ δὲν ἔχασα καιρό! Τους ᾄσχισα στὶς γροθιές και στὶς καρεκλιές!

Ο 'Υπεράνθρωπος χαμογελάει. Μαντεύει τί ἀκριβῶς συνέβη.

—Κι' ἔπειτα; ρωτάει.

—'Επειτα... τῶβαλαν στὰ

πόδια κι' ἔφυγαν! "Αν δὲν ἤμουν λίγο κουρασμένος, θὰ τοὺς κυνηγοῦσα και θὰ τοὺς τσάκιζα τὰ πλευρά!

Ο 'Υπεράνθρωπος κι' ἡ "Ελσα δάζουν τὰ γέλια.

Ο 'Υπεράνθρωπος ἐκστρατεύει

Ἡ "Ελσα γυρίζει στὸν 'Υπεράνθρωπο. Τὸν κυττάζει πονηρά και λέει:

—Μπορῶ νὰ μάθω ποὺ εἶναι ὁ Τζίμ;

Ο 'Υπεράνθρωπος χαμογελάει. Κάθε τόσο ἐπαναλαμβάνεται ἡ ἴδια σκηνή. Ἡ "Ελσα, μολονότι δὲν ξέρει τὸ μεγάλο μυστικὸ τοῦ 'Υπεράνθρωπου, ὑποψιάζεται ὡστόσο πολὺ πὼς ὁ Τζίμ Μπάρτον κι' ὁ μεγαλύτερος ἥρωας ὅλων τῶν ἐποχῶν εἶναι τὸ ἴδιο πρόσωπο.

—Πὼς θέλεις νὰ ξέρω ποὺ εἶναι ὁ Τζίμ; ἀπαντᾷ ὁ 'Υπεράνθρωπος. Ρώτησε καλύτερα τὸν Κοντοστούπη ποὺ εἶνε φίλος του.

Ἡ "Ελσα γυρίζει στὸν Κοντοστούπη.

—Λοιπόν; ρωτάει. Ποὺ εἶναι ὁ Τζίμ;

—Βγῆκε... νὰ κάνῃ μιὰ βόλτα!, ἀπαντᾷ ὁ Κοντοστούπης ὀτάραχα.

—Μ' αὐτὸ τὸ σκοτάδι και μ' αὐτὰ τὰ τέρατα στοὺς δρόμους;

—“Ωχ, αδερφέ! Γούστο του θά γίνης; Του κάπνισε του ανθρώπου νά κάνη μιὰ βόλτα!... “Ελσα μου, κοριτσάκι μου, ἐδῶ ὁ κόσμος χάνεται κι' ἐσύ θ' ἀρχίσης πάλι τὸ χαθὰ σου πῶς ὁ Τζίμ εἶναι ὁ Ὑπεράνθρωπος ἢ πῶς ὁ Ὑπεράνθρωπος εἶναι ὁ Τζίμ! Σιγὰ - σιγὰ θὰ μᾶς πῆς πῶς ἐγὼ εἶμαι ἢ... “Ελσα καὶ πῶς ἐσύ εἶσαι ὁ... Κοντοστούπης! “Ελα, Παναγιά μου! Ὑπεράνθρωπε, πές της ὅτι...

Σωπαίνει γουρλώνοντας τὰ μάτια του. Ὁ Ὑπεράνθρωπος ἔχει ἐξαφανιστή!

—“Εφυγε!, λέει ἡ “Ελσα. Ξέρω ὅμως ποῦ πῆγε! Καθὼς ἐρχόμαστε ἐδῶ πετώντας, μού εἶπε πῶς θὰ πῆγαινε στὸ ἐργοστάσιο παραγωγῆς ἡλεκτρικοῦ ρεύματος, γιατί ἂν κατῴρθωνε νὰ φωτίσῃ ξαφνικὰ τὴν πόλι τὰ τερατώδη αὐτὰ πλάσματα τῆς νύχτας θὰ πέθαιναν ὅλα! Εἶναι τὸ αὐτοκίνητο τοῦ Τζίμ ἔξω, Κοντοστούπη; Ὁραῖα! Θὰ πάω κι' ἐγὼ στὸ ἡλεκτρικὸ ἐργοστάσιο γιὰ νὰ δῶ τί θὰ γίνῃ καὶ νὰ τὸ περιγράψω στὴν ἐφημερίδα μας! Ἄλλωστε, στὸ αὐτοκίνητο, ποῦ εἶναι φωτισμένο, δὲ θὰ κινδυνεύω ἀπὸ τοὺς φριχτοὺς γορίλλες τῆς νύχτας!

—Θάρῶ κι' ἐγὼ μαζί σου, “Ελσα!, λέει ὁ Κοντοστούπης. Δὲ θέλω νὰ μείνω μόνος ἐδῶ!

Τὸ κορίτσι τὸν κυττάζει εἰρωνικά.

—Φοβάσαι, Κοντοστούπη; Μὰ δὲν εἶπες πῶς κυνήγησες

πρὶν ἀπὸ λίγο ἔξη... Ὑξαποδῶ;

Τὸ πρόσωπο τοῦ Κοντοστούπῃ γίνεται κατακόκκινο ἀπὸ τὸ θυμὸ.

—Καὶ ποιὸς σοῦ εἶπε πῶς φοβάμαι; Δὲ θέλω νὰ μείνω μόνος ὄχι γιατί φοβάμαι ἀλλὰ γιατί... πλήττω ἐδῶ μέσα!

—Καλὰ, λέει ἡ “Ελσα γελώντας. “Ελα μαζί μου.

Ἀνάβει τὸ ἡλεκτρικὸ φανάρι τῆς καὶ δγαίνει ἔξω. Ὁ Κοντοστούπης τὴν ἀκολουθεῖ ἀπὸ κοντὰ, τρέμοντας καὶ κυττάζοντας γύρω μὲ φόβο.

Μπαίνουν στὸ αὐτοκίνητο καὶ ξεκινοῦν...

Στὸ μεταξύ, ὁ Ὑπεράνθρωπος πετᾷ πάνω ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη μὲ ταχύτητα ἀετοῦ. Φτάνει στὸ προάστειο ὅπου βρίσκεται τὸ ἐργοστάσιο τοῦ ἡλεκτρικοῦ ρεύματος. Πάνω ἀπὸ τὸ ἐργοστάσιο διαγράφει ἀργοὺς κύκλους.

Οἱ ὑποψίες του ἐπιβεβαιώνονται. Ἡ αὐλὴ τοῦ ἐργοστασίου εἶναι γεμάτη ἐνοπλοὺς γκάγκστερς. Ἡ μεγάλη σιδερένια αὐλόπορτα εἶναι πεσμένη ἀπὸ κάποια ἔκρηξι. Ἐδῶ κι' ἐκεῖ εἶναι πεσμένοι χάμω οἱ φρουροὶ τοῦ ἐργοστασίου, νεκροί!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος κατεβαίνει σκίζοντας τὸν ἀέρα σὰν σαίττα. Πρὶν οἱ γκάγκστερς προλάβουν νὰ τὸν δοῦν, χώνεται μέσα στὸ τεράστιο κτίριο τοῦ ἐργοστασίου ἀπὸ ἓνα ἀνοιχτὸ παράθυρο.

Βρίσκεται στὴν αἴθουσα τῶν μηχανῶν. Τεράστιες μη-

«Εκατοντάδες σφαίρες χτυπούν το κορ
μή του Υπεράνθρωπου, που σκορπίζει
γύρω το θάνατο...

χανές, που έχουν ύψος είκοσι μέτρα, δουλεύουν γοργά με μεγάλο θόρυβο παράγοντας ηλεκτρικό ρεύμα.

Μερικοί μηχανικοί τριγυρίζουν ανάμεσά τους, ενώ πολλοί γκάγκστερ στέκονται γύρω έχοντας έτοιμα πιστόλια και αυτόματα.

Ένας από τους γκάγκστερ λέει:

— Προσέχετε, φιλαράκοι μου! Αν κανένας από σάς πάει κοντά στο μεγάλο διακόπτη, θά πέση σκοτωμένος με μια όκω σφαίρες στο κορμί!

Ο Ύπεράνθρωπος κυττάζει προς το μέρος που δείχνει ο γκάγκστερ και βλέπει ένα πολύ μεγάλο ηλεκτρικό διακόπτη και, κάτω από αυτόν, μια σειρά από μικρότερους διακόπτες.

Κατεβάζοντας το μεγάλο διακόπτη, μπορεί κανείς να διακόψει το ηλεκτρικό ρεύμα σ' ολόκληρη τη Νέα Υόρκη και να βυθίση την πόλη στο σκοτάδι.

Ο διακόπτης είναι τώρα κατεβασμένος.

Ο Ύπεράνθρωπος κάνει μια βουτιά, φτάνει στο μεγάλο διακόπτη και τον ανεβάζει.

—Τί είναι αυτό; φωνάζει κατάπληκτος ο γκάγκστερ που είχε μιλήσει πριν από λίγο. "Ανθρωπος, πουλί ή... φάντασμα; Να πάρη ο διάβολος! Άνεβασε το μεγάλο διακόπτη! Ρίχτε του!

Και τα αυτοματα των κακούργων αρχίζουν να ξερνούν φωτιά και άτσάλι έναντιον του μεγαλύτερου ήρωος όλων των εποχών!...

Την ίδια στιγμή, σ' ολόκληρη τη μεγαλούπολη των έπτά εκατομμυρίων κατοίκων, διαδραματίζονται απερίγραπτες όκηνες φρίκης και τρόμου!

Τα φώτα ανάβουν παντού, φανερώνοντας τα άμετρητα πτώματα που έχουν σκορπίσει στο πέρασμά τους οί Νυχτάνθρωποι!

Τα πλάσματα της νύχτας όμως, χτυπημένα στα μάτια από το άπροσδόκητο φώς, ούρλιάζουν ανατριχιαστικά, παραπατούν σαν μεθυσμένα και πέφτουν νεκρά, με τα μάτια τους δυο ανοιχτές ματωμένες πληγές!

Μέσα σέ ελάχιστο χρονικό διάστημα κανένα από τα φριχτά εκείνα όντα του σκοταδιού, που είχαν βγή από τα

έγκατα τής γής για να σκοτώσουν, δεν είναι ζωντανό.

‘Η “Ελσα παίρνει
λέρος στη μάχη

ΣΤΟ μεταξύ το αυτοκίνητο με την Έλσα και τον Κοντοστούπη φτάνει μπροστά στο ηλεκτρικό έργοστάσιο.

‘Η αὐλή είναι άδεια τώρα. Όλοι οι γκάγκστερς έχουν μπη στο κτίριο του έργοστασίου, όπου με τα πολυβόλα τους προσπαθούν μάταια να έξοντώσουν τον Υπεράνθρωπο.

‘Η “Ελσα, χωρίς να ύποψιζέται τί συμβαίνει εκεί, πηδάει από το αυτοκίνητο και τρέχει μέσα άκολουθούμενη άπό τον Κοντοστούπη.

Μπαίνουν στην αίθουσα των μηχανών και μένουν κατάπληκτοι μπροστά σ’ ένα τρομακτικό και μεγαλειώδες θέαμα.

‘Η άπέραντη αίθουσα είναι γεμάτη από ένα πλήθος ώπλισμένων γκάγκστερς, που με τα αυτόμάτα τους ρίχνουν έναντίον του Υπεράνθρωπου.

Αὐτός διαγράφει κύκλους στον άέρα πάνω από τα κεφάλια τους. Κάθε τόσο κάνει βουτιές, έξοντώνει μερικούς κακούργους με τις γροθιές του και πετάει πάλι.

‘Ο Κοντοστούπης ένθουσιάζεται.

— Μπράβο, ‘Υπεράνθρωπε!, ούρλιάζει. Δόσε τους να καταλάβουν τί θα πη... θερύκοκκο! Άμάν γροθιές! Συγ-

χαρητήρια! Είσαι άντάξιος φίλος μου! Ξέκανε τα τὰ καθάρματα!

Ένας γκάγκστερ, άγριεμένος, γυρίζει στον Κοντοστούπη. Του δίνει μιá με την κάννη του όπλου του στο κεφάλι και ό Κοντοστούπης πέφτει άναίσθητος. Έτοιμάζεται να τον ξαναχτυπήσει.

‘Η “Ελσα άρπάζει από χάμω ένα πεσμένο πιστόλι και τó στρέφει έναντίον του γκάγκστερ.

—Ψηλά τὰ χέρια!, του λέει. Μην τόν άγγίξεις, γιατί θά πυροβολήσω!

‘Ο γκάγκστερ, ξαφνισμένος, παρατάει τó όπλο του και κάνει πώς σηκώνει τὰ χέρια του. Μά την ίσια στιγμή χώνει τó δεξιό χέρι του στη μέσα τσέπη του σακκακιού του και τραβάει ένα πιστόλι!

‘Από ψηλά, ό ‘Υπεράνθρωπος βλέπει τόν κίνδυνο που διατρέχει ή άγαπημένη του. Σάν άετός που πέφτει για ν’ άρπάξει τή λεία του, ρίχνεται πάνω στον γκάγκστερ και τόν σκοτώνει μ’ ένα χτύπημα του χεριού του.

“Επειτα, άρπάζει την Έλσα από τή μέση και υγαίνει από τó έργοστάσιο γοργά για να μην πυροβολήσουν οι γκάγκστερς και σκοτώσουν τó κορίτσι.

Πετάει γοργά, μεταφέρει τήν Έλσα μακριά και χαμηλώνει σε μιá πλατεία. Άκουμπάει τó κορίτσι χάμω.

—Πώς δρέθηκες εδώ Έλσα; τή ρωτάει. Πού είναι ό

Κοντοστούπης; Στο σπίτι του Τζίμ;

—“Οχι!, απαντάει η Έλσα έκπληκτη. Δεν τον είδες; Ήταν κι' αυτός στο έργοστάσιο. Ένας από τους κακούργους, τον είχε ρίξει ανάσθετο μ' ένα χτύπημα στο κεφάλι, όταν με άρπαξες και μ' έσωσες!.. Ο καημένος ο Κοντοστούπης! Θα τον σκοτώσουν!

Ο ‘Υπεράνθρωπος απλώνει τὰ μπράτσα του, λυγίζει τὰ γόνατά του και τὰ τεντώνει απότομα. Πετάει όλοταχώς.

Ο Κοντοστούπης, ο καλύτερος φίλος του, κινδυνεύει! Είναι στὰ χέρια τῶν κακοποιῶν κι' ίσως αὐτὴ τῇ στιγμή οἱ σφαίρες τους τρυποῦν τὸ κορμί του! Ίσως αὐτὴ τῇ στιγμή, ὁ Κοντοστούπης εἶναι νεκρός!

Φτάνει στὸ έργοστάσιο και μὲ μιὰ ὑπέροχη βουτιά μπαίνει ἀπὸ ἓνα ἀνοιχτὸ παράθυρο.

Κανένας! Οἱ γκάγκστερς ἔχουν φύγει! Μόνο ἐκεῖνοι ποὺ εἶχε σκοτώσει ὁ ‘Υπεράνθρωπος εἶναι ξαπλωμένοι χάμω μὲ τὰ κεφάλια τους και τὰ κορμιά τους τσακισμένα!

Μὲ ἀγωνία στὴν ψυχὴ, ὁ ‘Υπεράνθρωπος ψάχνει ἀνάμεσα στοὺς σκοτωμένους γιὰ νὰ βρῇ τὸν Κοντοστούπη. Ἀλλὰ ὁ μικρόσωπος κωμικὸς δημοσιογράφος δὲν εἶναι πουθενά ἐκεῖ μέσα! Ἔχει χαθῇ!

Σίγουρα τὸν ἔχουν πάρει μαζί τους οἱ γκάγκστερς φεύγοντας, ὡς ὄμηρο!

Ο ‘Υπεράνθρωπος βγαίνει ἔξω. Τὰ μεγάλα φορτηγὰ αὐτοκίνητα, ποὺ εἶχαν μεταφέρει στὸ έργοστάσιο τοὺς κακούργους, δὲν εἶναι πιά ἐκεῖ.

Ο ‘Υπεράνθρωπος πετάει μέσα στὸ νυχτερινὸ οὐρανὸ, ψάχνοντας τοὺς δρόμους γύρω μὲ τὰ διαπεραστικὰ μάτια του, ποὺ βλέπουν καθαρὰ μέσα στὸ σκοτάδι.

Βλέπει μακρυνά, πάνω σ' ἓνα ἐξοχικὸ δρόμο, μιὰ σειρὰ ἀπὸ φορτηγὰ αὐτοκίνητα νὰ ταξιδεύουν όλοταχώς.

Δὲ χωρεῖ καμμιὰ ἀμφιβολία ὅτι εἶναι τὰ αὐτοκίνητα τῶν γκάγκστερς!

Ο ‘Υπεράνθρωπος πετάει πρὸς τὸ μέρος τους. Φτάνει πάνω ἀπὸ τ' αὐτοκίνητα. Θέλει νὰ ἐπιτεθῇ ἐνσυντίον τους, μὰ διστάζει.

Δὲν ξέρει σὲ ποιὸ ἀπ' ὅλα βρίσκεται ὁ Κοντοστούπης. Ἐξάλλου, μπορεῖ νὰ σκοτώσουν οἱ κακούργοι τὸ μικρόσωμο δημοσιογράφο ἀπὸ ἐκδίκησι, ἂν τοὺς ἐπιτεθῇ ὁ ‘Υπεράνθρωπος!

Ἔτσι, περιορίζεται νὰ παρακολουθήσῃ τὰ αὐτοκίνητα ἀπὸ ψηλά.

Σὲ λίγο τὰ βλέπει νὰ σταματοῦν σ' ἓνα ἔρημο μέρος. Οἱ γκάγκστερς πηδοῦν ἔξω. Ἔχουν τὸν Κοντοστούπη ἀνάμεσά τους, μὰ εἶναι πολὺ κοντὸς και τὰ σώματά τους τὸν σκεπάζουν. Ἔτσι ὁ ‘Υπεράνθρωπος δὲν τὸν βλέπει.

Οἱ γκάγκστερς προχωροῦν πρὸς μιὰ καγκελωτὴ σιδερένια πόρτα, τὴν ἀνοίγουν και

χάνονται μέσα στη γή, ξανακλείνοντας την πόρτα πίσω τους.

Ο Ύπεράνθρωπος προσγειώνεται απαλά μπροστά στην πόρτα. Μπορεί να την άνοιξη μ' ένα σπρώξιμο των πανίσχυρων χειρών του. Μα δε θέλει να κάνει θόρυβο. Θέλει να αϊφνιδιάσει τους κακούργους και τον άρχηγό τους, να τους εξοντώσει και να ελευθερώσει το μικρόσωμο φίλο του...

Τὸ μαρτύριο τοῦ Κοντοστούπης

ΗΙΑΝΕΙ με τὰ νευρώδη δάχτυλά του τὴν κλειδαριὰ τῆς καγκελωτῆς πόρτας καὶ τὴν σφίγγει με ἀφάνιστη δύναμι.

Ἡ κλειδαριὰ τρίζει, ἀφήνει ἕναν ξερό μεταλλικὸ κρότο καὶ σπάζει.

Ἐνα ἑλαφρὸ σπρώξιμο κι' ἡ πόρτα ἀνοίγει. Ὁ Ύπεράνθρωπος κατεβαίνει μερικὰ σκαλοπάτια καὶ θρίσκεται μέσα σὲ μιὰ ὑπόνομο.

Ἡ καρδιά του χτυπᾷ δυνατά. Βρίσκεται μέσα στὸ ἄντρο τῶν κακοποιῶν, πού εἶχαν σβήσει τὰ φῶτα τῆς Νέας Ὑόρκης καὶ εἶχαν ἐξαπολύσει ἐναντίον τῶν κατοίκων τῆς πόλεως τὰ φριχτὰ ἐκείνα πλάσματα τοῦ σκοταδιοῦ, τοὺς ἀπαίσιους Νυχτάνθρωπους!

Προχωρεῖ μέσα στὸ σκοτάδι, ἐνῶ τὰ ὑπερφυσικὰ μάτια

τοῦ διακρίνουν τὰ πάντα καθαρά μπροστά του.

Προχωρεῖ ἀργά, γιὰτὶ δὲν ξέρεי ἂν ὑπάρχουν κι' ἄλλοι Νυχτάνθρωποι ἐκεῖ κάτω. Ἄν ὑπάρχουν καὶ εἶναι πολλοί, ὁ Ύπεράνθρωπος θὰ βρεθῇ σὲ πολὺ δύσκολη θέσι. Οἱ Νυχτάνθρωποι, με τοὺς ὁποίους εἶχε παλέψει, ἦσαν πολὺ δυνατοὶ καὶ ἐξαιρετικὰ ἐπιθετικοί. Τὰ ἀτσάλινα γορίλλια μπράτσα τοὺς τὸν εἶχαν καὶ νὰ πονέσει!

Μὰ δὲ συναντᾷ κανένα ἀπὸ τὰ ἀποκρουστικὰ ἐκείνα ὄντα τῆς νύχτας καὶ σὲ λίγο φτάνει στὴν ἀπέραντη ἐκείνη σπηλιά, ὅπου στὴν ἀρχὴ τῆς ἱστορίας μας εἶδαμε τὸ Μαῦρο Δράκο νὰ μιλάει στοὺς ἄνθρώπους του.

Βλέπει ἐκεῖ μέσα ἕνα πληθὺς ἀπὸ κακοποιούς. Σὲ μιὰ γωνιά τῆς σπηλιάς ὁ Μαῦρος Δράκος εἶναι καθισμένος σ' ἕνα ντιβάνι.

Εἶναι ἔξω φρενῶν καὶ τὰ γεμάτα κακία χαρακτηριστικά του εἶναι συσπασμένα ἄγρια ἀπὸ τὸ θυμὸ του γιὰ τὴν ἀποτυχία τῶν σχεδίων του.

Λίγο πὶο πέρα, σὲ μιὰ καρέκλα, εἶναι καθισμένος ὁ... Κοντοστούπης! Ὁ κωμικὸς δημοσιογράφος τρέμει ἀπὸ τὸ φόβο του, ὅπως τρέμουν τὰ ξερὰ φύλλα στὸν ἄνεμο!

—Νὰ σὰς πάρῃ ὁ διάβολος!, οὐρλιάζει ὁ Μαῦρος Δράκος στοὺς ἀνθρώπους του. Ἀφήσατε ἕναν ἄνθρωπο, ἕνα μοναχὸ ἄνθρωπο νὰ σὰς τσακίσῃ μετὶς τῆς γροθιῆς του

καὶ νὰ ἀνάψῃ πάλι τὰ φῶτα τῆς Νέας Ὑόρκης, ἐνῶ ἐσεῖς ἦσατε ὠπλισμένοι μὲ πιστόλια καὶ αὐτόματα! Ἀνίκανοι!

—Μὰ ἦταν ὁ Ὑπεράνθρωπος!, λέει ἓνας ἀπὸ τοὺς γκάγκστερς. Δὲν τοῦ ἔκαναν τίποτα οἱ σφαῖρες μας!

—Κουραφέξαλα!, φωνάζει ὁ Μαῦρος Δράκος. Τί παραμύθια εἶναι αὐτὰ ποὺ μοῦ λέτε; Δὲν τοῦ ἔκαναν τίποτα οἱ σφαῖρες σας! Γιὰ μικρὸ παιδί μὲ περάσατε καὶ μοῦ λέτε παραμυθάκια;

—Δὲν εἶναι παραμύθια αὐτὰ ποὺ σοὺ λέμε Μαῦρε Δράκε!, λέει ὁ γκάγκστερ. Ὁ Ὑπεράνθρωπος δὲν παθαίνει τίποτα ἀπὸ τίς σφαῖρες! Εὐτυχῶς, φεύγοντας, προλάβσαμε κι' αἰχμαλωτίσαμε αὐτὸ τὸ νάνο ἐκεῖ, ποὺ εἶναι φίλος του καὶ βοηθός του...

Ὁ Μαῦρος Δράκος γυρίζει, κυττάζει τὸν Κοντοστούπη καὶ βάζει τὰ γέλια.

—Αὐτὸς ὅ... πιτσιρίκος φίλος τοῦ Ὑπεράνθρωπου; Χά, χά, χά!

Ὁ Κοντοστούπης, παρ' ὅλο τὸ φόβο ποὺ νοιώθει, ἀναψοκοκκινίζει ἀπὸ τὸ θυμὸ του. Τοῦ φαίνονται πολὺ προσβλητικὰ τὰ λόγια τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν γκάγκστερς.

—Πιτσιρίκο νὰ σὲ ποὺν τὰ... παιδιὰ σου!, ἀπαντᾷ στὸ Μαῦρο Δράκο. Γιατὶ δηλαδή, δὲ μὲ πιάνει τὸ μάτι σου; Ἐμένα ποὺ μὲ βλέπεις, ἅμα μὲ πιάσει ἡ φούρκια μου, μπορῶ νά...

Ἕνας γκάγκστερ ἀπλώνει

τὸ χέρι του καὶ τοῦ δίνει μιὰ σβουρηχτὴ καρπαζιά, ποὺ κἀνει τὸν Κοντοστούπη νὰ μισοκαταπιῇ τὴ γλῶσσα του.

Ὁ Μαῦρος Δράκος βάζει πάλι τὰ γέλια. Ἐπειτα, σοβαρεύεται καὶ λέει:

—Ἀφοῦ εἶσαι φίλος τοῦ Ὑπεράνθρωπου, θὰ ξέρης νὰ μοῦ πῆς ποὺ μπορῶ νὰ τὸν βρῶ!

Ὁ Κοντοστούπης μένει σιωπηλός. Τοῦ ζητοῦν νὰ προδῶσῃ τὸ φίλο του. Ὅχι, βέβαια, πὼς πιστεύει ὅτι οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ μποροῦν νὰ κάνουν κακὸ στὸν ἀνίκητο Ὑπεράνθρωπο! Δὲν μπορεῖ ὅμως, δὲν τοῦ ἐπιτρέπει ἡ συνείδησί του νὰ προδῶσῃ τὴν πραγματικὴ ταυτότητα τοῦ φίλου του.

—Λέγε λοιπόν!, ξαναλέει ὁ Μαῦρος Δράκος. Ἐχάσει τὴ μιλιὰ σου; Μήπως θέλεις νὰ διατάξω νὰ σέ... περιποιηθοῦν οἱ ἄνθρωποι μου γιὰ ν' ἀρχίσῃς νὰ μιλᾷς;

Τὰ δόντια τοῦ Κοντοστούπη χτυποῦν τώρα δυνατὰ μετὰξὺ τους ἀπὸ τὸ φόβο.

—Δὲν... δὲν... δὲν.. ξέρω τί... τίποτα!, τραυλίζει. Ὑπεράνθρωπος εἶναι αὐτός! Λογαριασμό θὰ μοῦ δώσῃ ποὺ μένει; Μπορεῖ νὰ μένη σὲ καμμιὰ σπηλιά στὰ βουνὰ ἢ καὶ μέγα σὲ κανένα... σύννεφο στὸν οὐρανό! Πὼς θέλετε νὰ σᾶς πῶ ποὺ βρίσκεται;

—Ὁ Ὑπεράνθρωπος μένει στὴ Νέα Ὑόρκη!, φωνάζει ὁ Μαῦρος Δράκος. Ἀλλοιῶς δὲν ἐξηγεῖται πὼς ἔδρασε

σχεδόν άμέσως μόλις φάνηκαν οί Νυχτάνθρωποι μου! Είμαι, λοιπόν, βέβαιος ότι ξέρεις πού μπορώ να τον βρώ! Τί; Δεν ξέρεις; Πολύ καλά! Έφτασε ή τελευταία ώρα τής ζωής σου!

Τόν Κοντοστούπη τόν έχει πιάσει σύγκρυο.

—Μή, καλέ μου!, τραυλίζει. Μή, χρυσέ μου! Μή, μαλαματένιε μου! Μή βάλεις τούς ανθρώπους να με σκοτώσουν, γιατί θά... με πιάση ή καρδιά μου καί θά... βρής τόν μπαλά σου από την άστυ νομία! Έχω κι έναν άδερφό πού είναι... ναύτης! Θυμώνει πολύ εύκολα κι αν μάθη πώς με σκότωσες, μπορεί να σου κάνη... μήνυση!

Ο Κοντοστούπης τά λέει όλα αυτά για να κάνη τόν άρχικακούργο να γελάση καί να τού μαλακώση λίγο την καρδιά.

Μά ό Μαύρος Δράκος μένει σοβαρός, κατσουφιασμένος καί άγριος.

—Ο Ύπεράνθρωπος, λέει, σκότωσε όλους τούς Νυχτάνθρωπους μου ανάβοντας τά φώτα τής Νέας Υόρκης! Πρέπει να πεθάνη! Καί, αν δέ με βοηθήσης να τόν βρώ, θά πεθάνης κι' εσύ!

—Μά εγώ δέ... θέλω να πεθάνω! Θέλω να ζήσω πολλά χρόνια καί να άποκτήσω εγγόνια καί δισέγγονα! Δέ θέλω να πεθάνω!

—Τότε πές μου πού μπορώ να βρώ τόν Ύπεράνθρωπο!

Τό κωμικό πρόσωπο τού

Κοντοστούπη ζαρώνει από άπόγνωσι. Δέ θέλει να προδώση τó φίλο του. Δέ θέλει όμως καί να πεθάνη. Καί λέει ένα ψέμα, χωρίς να φαντάζεται πώς λέει την αλήθεια:

—Καλά, λέει. Θά σας πώ πού θά τόν βρήτε. Ο Ύπερόνθρωπος βρίσκεται εδώ μέσα! Είναι κρυμμένος κάπου εδώ, σε κάποια ύπόνομο, καί παραμονεύει για να έπιτεθί εναντίον σας!

Ο Ύπεράνθρωπος
αίχμηλωτίζεται!

ΕΝΑ μουρμούρισμα τρόμου άκούγεται από τó πλήθος τών κακούργων. Κυττάζουν όλοι γύρω περιμένοντας να δούν τόν τρομερό Ύπεράνθρωπο να όρμά εναντίον τους.

Ο Μαύρος Δράκος άφρίζει

από τὸ θυμό του.

—Δὲ βλέπετε, ὅτι παίζει μαζί μας, ζῶα, ὅτι μᾶς κοροϊδεύει!, οὐρλιάζει. Σκοτώστε τον! Τσακίστε του πρῶτα τὸ γελοῖο πρόσωπό του κι' ἔπειτα σκοτώστε τον!

“Ένας γκάγκστερ πλησιάζει τὸν Κοντοστούπη καὶ σηκώνει τὴ γροθιά του γιὰ νὰ τὸν χτυπήσει.

Μὰ δὲν προλαβαίνει.

‘Ο ‘Υπεράνθρωπος, ποὺ παρακολουθεῖ ἀπὸ τὸ στόμιο τῆς ὑπνόμου ὅλη αὐτὴ τὴ σκηνή, ἀπλώνει τὰ μπράτσα του, λυγίζει καὶ τεντώνει τὰ γόνατά του καί, σὰν βολίδα, διασχίζει τὸν ἀέρα καὶ ρίχνεται πάνω στὸν γκάγκστερ!

Μιά τρομερὴ γροθιά στὸ σαγόνι κι' ὁ κακοὺργος πέφτει νεκρός, σὰν νὰ τὸν εἶχε χτυπήσει κεραυνός!

Γιὰ μερικὲς στιγμὲς, οἱ κακοποιοὶ μένουν ἀσάλευτοι, ἐμβρόντητοι μπροστὰ στὴν ξαφνικὴ αὐτὴ ἐμφάνισι τοῦ ‘Υπεράνθρωπου καὶ τὴν ἀ-ἀπροσδόκητὴ ἐπαλήθευσι τῶν λόγων τοῦ Κοντοστούπη.

Ἐπειτα, ὁ Μαῦρος Δράκος τινάζεται ὀρθιος καὶ φωνάζει μὲ λύσσα:

—Σκοτώστε τον! Ρίχτε του! Σκοτώστε τὸν ‘Υπεράνθρωπο!

‘Ο ‘Υπεράνθρωπος πετάει ψηλὰ καὶ ἡ σπηλιά ἀντηχεῖ βουερά ἀπὸ τοὺς πυροβολισμοὺς ἑκατοντάδων πιστολῶν καὶ αὐτομάτων.

Ἐκατοντάδες σφαίρες χτυποῦν τὸν ‘Υπεράνθρωπο στὸ στήθος καὶ στ' ἄλλα μέρη

τοῦ σώματός του, μὰ δὲν τοὺ κάνουν τίποτα! Τὸ κορμί του προεκτεταμένο ὑπερφυσικὰ ὅπως τὰ κορμιά τῶν προγόνων του ποὺ ζοῦσαν στὸ μακρινὸ ἐκεῖνο πλανήτη, εἶναι τόσο σκληρὸ καὶ συγχρόνως τόσο ἐλαστικὸ ὥστε οἱ σφαίρες δὲν τὸ τρυποῦν!

‘Ο Κοντοστούπης ἔχει ξαναβρῆ τὸ θάρρος του.

—Μπράβο, ‘Υπεράνθρωπε!, ξεφωνίζει. Μπράβο, χελιδνάκι μου! Ἐφτάσες στὴν ὥρα! Ἀπάνω ποὺ εἶχα ἀρχίσει νά... θυμῶν!

Ξαφνικά, συμβαίνει κάτι ἀπροσδόκητο, ποὺ κάνει τὸν Κοντοστούπη νὰ γουρλώσῃ τὰ μάτια του καὶ ν' ἀνοίξῃ διάπλατα τὸ στόμα του.

‘Ο ‘Υπεράνθρωπος πέφτει!

Δὲν πέφτει πετώντας... Πέφτει σὰν πουλὶ ποὺ τὸ χτύπησαν τὰ σκάγια τοῦ κυνηγοῦ καὶ βροντάει στὸ πέτρινο πάτωμα τῆς σπηλιάς! Ἐκεῖ μένει ἀσάλευτος μὲ τὰ μάτια κλειστά!

Εἶχε συμβῆ κάτι ποὺ δὲν τὸ περίμενε οὔτε ὁ ἴδιος. Μιά ἀπὸ τὶς σφαίρες, τὸν εἶχε χτυπήσει στὴν ἀριστερὴ φτέρνα.

Αὐτὸ εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ πιὸ ἐπικίνδυνα μυστικά τοῦ ‘Υπεράνθρωπου. Μολονότι εἶναι ἐντελῶς ἄτρωτος στὰ χτυπήματα καὶ στὶς σφαίρες, ὑπάρχει ἓνα σημεῖο τοῦ σώματός του, ποὺ εἶναι πιὸ εὐαίσθητο ἀπὸ τ' ἄλλα: ἡ ἀριστερὴ φτέρνα του!

Ἐνα δυνατὸ χτύπημα κάτω

από την άριστερή του φτέρνα είναι αρκετό για να ρίξει τον 'Υπεράνθρωπο άναίσθητο για ένα - δυό λεπτά!

Έτσι και τώρα. Μιά σφαίρα, χτυπώντας του στην άριστερη φτέρνα, τον είχε κάνει να χάσει τις αισθήσεις του!

Οι γκάγκστερς δέ σαλεύουν. Φοβούνται μήπως ο 'Υπεράνθρωπος κάνει τον άναίσθητο για να τους άρπάξει ξαφνικά όταν θα πάνε κοντά του.

Μά, τέλος, ο Μαύρος Δράκος άποφασίζει να κάνει μία δοκιμή. Πηγαίνει κοντά και δίνει στον 'Υπεράνθρωπο μία κλώτσιά!

Ο μεγαλύτερος ήρωας όλων των εποχών δέ σαλεύει!

—Παιδιά!, φωνάζει: με χαρά ο άρχικακούργος. Τον κρατούμε! Φέρτε άλυσίδες να τον δέσουμε! Γρήγορα!

Μερικοί γκάγκστερς τρέχουν και κουβαλούν βαρείες και χοντρές άλυσίδες από μία γωνιά της σπηλιάς. Δέχουν μ' αυτές τα χέρια και τα πόδια του 'Υπεράνθρωπου.

Είναι ήσυχοι τώρα και σίγουροι για τη νίκη. Είναι σίγουροι πώς ο 'Υπεράνθρωπος δέν μπορεί να σπάσει τις άλυσίδες.

Ο Κοντοστούπης χαμογελάει μέσα του. Ξέρει πώς οι άλυσίδες αυτές είναι ένα παιχνιδάκι για την υπερφυσική δύναμη του 'Υπεράνθρωπου. Θυμάται άλλες φορές, που ο 'Υπεράνθρωπος είχε βρεθεί στην ίδια θέση, και είναι βέβαιος ότι θα έλευθερωθή πολύ

εύκολα μόλις συνέλθη.

Οι γκάγκστερς άποτραβιούνται και σχηματίζουν ένα μεγάλο κύκλο γύρω από τον 'Υπεράνθρωπο. Περιμένουν.

Περιμένουν να συνέλθη και να γελάσουν μαζί του! Κρατούν στα χέρια τους το δυνατότερο άνθρωπο του κόσμου. Έτσι, τουλάχιστον, πιστεύουν.

Ο 'Υπεράνθρωπος άνοίγει τα μάτια του. Προσπαθεί να σηκωθεί, μα οι άλυσίδες τον έμποδίζουν. Τότε μόνο καταλαβαίνει πώς τον έχουν δέσει!

Ο Μαύρος Δράκος λέει κοροϊδευτικά:

—Πώς αισθάνεσαι, 'Υπεράνθρωπε; Δεν το περίμενες αυτό, έ; Νόμιζες πώς θα νικούσες εύκολα, μα δέν ήξερες πώς είχες να κάνης με το Μαύρο Δράκο! Τώρα είσαι αιχμάλωτός μου! Είσαι πιό ακίνδυνος κι' από ένα παιδάκι τώρα! Κι' αν ακόμα υποθέσουμε πώς δέν μπορώ να σε σκοτώσω, μπορώ όμως να σε αφήσω εδώ μέσα σιδεροδεμένο για να πεθάνης από την πείνα!

Ο 'Υπεράνθρωπος δέν άπαντάει. Φουσκώνει τους μυώνες των μπράτσων του και των ποδιών του και το πρόσωπό του κοκκινίζει από την προσπάθεια.

Οι άλυσίδες τεντώνονται και τρίζουν διαπεραστικά.

Ο Μαύρος Δράκος γουρλώνει τα μάτια του κατάπληκτος. Βλέπει τους κρίκους να άνοίγουν σιγά - σιγά και κα-

—Θα με πιάση ή καρδιά μου, λέει ο Κοντοστούπης, και θα βρῆτε τόν...
μπελά σας από τὴν αστυνομία!

ταλαβαίνει ὅτι σὲ λίγο οἱ ἀ-
λυσίδες θὰ σπάσουν καὶ ὁ Ὑ-
περάνθρωπος θὰ εἶναι πάλι ἐ-
λεύθερος νὰ σκορπίσῃ τὸ θά-
νατο ἐκεῖ μέσα!

Καὶ τότε κάνει κάτι ποὺ
κανένας δὲν περίμενε.

Ὁ Ἡλεκτρεμχηγνήτης

ΦΩΝΑΖΕΙ στοὺς ἀν-
θρώπους του ποὺ παρακολου-
θοῦν σαστισμένοι τὴν τρομα-
κτικὴ προσπάθεια τοῦ Ὑπε-
ράνθρωπου:

—Πετάξτε χάμω τὰ ὅπλα
σας κι' ὅ,τι ἄλλο μετάλλινο
ἔχετε ἐπάνω σας!

Οἱ γκάγκστερς ὑπακούουν

κι' ὁ Μαῦρος Δράκος τρέχει
στὸν τοῖχο, κοντὰ στὸ τερά-
στιο μετάλλινο πέταλο, ποὺ
— ὅπως εἶδαμε στὴν ἀρχὴ
τῆς ἱστορίας μας — κρεμό-
ταν ἐκεῖ, καὶ τραβάει ἕνα
μοχλὸ.

Μὲ μάτια βγαλμένα σχεδὸν
ἀπὸ τὶς κόγχες τους ἀπὸ τὴν
ἐκπληξι, ὁ Κοντοστούπης βλέ-
πει τότε νὰ γίνεταί κάτι ἀ-
πίστευτο.

Βλέπει τὸν Ὑπεράνθρωπο
νὰ σηκώνεταί στὸν ἀέρα, δε-
μένος ὅπως ἦταν μὲ τὶς ἀλυ-
σίδες, καὶ νὰ πηγαίνει νὰ χτυ-
πήσῃ πάνω στὸ μεγάλο πέ-
ταλο.

Κολλάει πάνω στὸ πέταλο
ὁ Ὑπεράνθρωπος καὶ μένει ἐ-

κεί άκίνητος, με τὰ μπράτσα άνοιχτά, σάν έσταυρωμένος!

Τήν ίδια στιγμή, από τὸ πάτωμα κι' από κάθε γωνιά τῆς άπέραντης σπηλιάς, όλα τὰ όπλα καί τὰ πιστόλια κι' όλα τ' άλλα μετάλλινα αντικείμενα πηγαίνουν καί κολλοῦν πάνω στο πέταλο, όπως οί καρφίτσες κολλοῦν σ' ένα μαγνήτη!

—Νόμιζες πώς θα μού γλύτωνες, ε; γρυλλίζει άγρια ὁ Μαῦρος Δράκος. Νόμιζες πώς θα σ' άφηνα νά έλευθερωθῆς από τίς άλυσίδες καί νά μάς ξεκάνης όλους! Όχι, άγαπητέ μου! Έχω ένα μυστικό όπλο πού δέν τὸ ήξερε κανένας από τούς ανθρώπους μου! Τὸ πέταλο, πάνω στο όποιο εἴσαι κολλημένος τώρα, εἶναι ένας μεγάλος ήλεκτρομαγνήτης με τρομακτική δύναμη. Ξέρεις τί εἶναι ένας ήλεκτρομαγνήτης, ε; Ένα μέταλλο πού γίνεται μαγνήτης όταν περνά από μέσα του ήλεκτρικό ρεύμα. Αυτό έκανα τραβώντας τὸ μαγλὸ αυτό. Τοῦ διαβίβασα ήλεκτρικό ρεύμα! Τὸν εἶχα φτιάσει γιά τὴν περίπτωση πού οί άνθρωποί μου θα δοκίμαζαν καμιά μέρα νά στραφούν εναντίον μου. Άν συνέβαινε κάτι τέτοιο, θα τραβούσα τὸ μοχλὸ καί ὅλοι τους θα πήγαιναν καί θα κολλοῦσαν πάνω στο μαγνήτη, γιατί ὅλοι τους έχουν επάνω τους μετάλλινα αντικείμενα, όπως πιστόλια καί μαχαίρια! Δὲ φανταζόμουν ποτὲ πώς θα χρησιμοποιούσα τὸ μαγνήτη εναντίον σου!

Καί ὁ Μαῦρος Δράκος γελάει σαρκαστικά.

—Θά πεθάνης από τὴν πείνα, Ὑπεράνθρωπε!, λέει πάλι. Θά πεθάνης κολλημένος πάνω στο μαγνήτη! Σὲ ποσὸ καλῶ νά δοκιμάσης νά έλευθερωθῆς! Ἡ δύναμή του εἶναι τόσο μεγάλη, ὥστε τίποτα στὸν κόσμο δέν μπορεῖ νά άντισταθῇ σ' αὐτήν! Μπορεῖ νά σπάς άλυσίδες, νά πετάς, νά μὴ σου κάνουν τίποτα οί σφαίρες! Ἀπὸ τὸ μαγνήτη μου όμως δὲ θα μπορέσης ποτὲ νά έλευθερωθῆς! Εἶναι ὁ πιὸ ισχυρὸς μαγνήτης πού έχει κατασκευασθῇ ποτὲ πάνω στὴ γῆ!

Οἱ μυῶνες τοῦ Ὑπεράνθρωπου φουσκώνουν πάλι καί τὸ πρόσωπό του γίνεται πάλι κατακόκκινο από τὴν προσπάθεια.

Ὁ Κοντοστούπης, με τὴν άνάσα πιασμένη από τὴν άγωνία, παρακολουθεῖ τὴ δοκιμασία τοῦ φίλου του.

Βλέπει τὸ ένα υποόρατο τοῦ Ὑπεράνθρωπου νά λυγίζει άργά καί νά κινῆται πρὸς τὸ στήθος του, σέρονοντας μαζί του τὴν άλυσίδα πάνω στο μέταλλο τοῦ μαγνήτη.

—Κουράγιο, Ὑπεράνθρωπε!, μουρμουρίζει μέσx του ὁ Κοντοστούπης. Κουράγιο, ά δειλὸς μου! Πρέπει νά έλευθερωθῆς. άλλοιῶς θα πεθάνουμε κι' οί δυὸ μας έδῶ μέσα!

Τὸ μπράτσο τοῦ Ὑπεράνθρωπου κινεῖται τώρα πρὸς τὰ έμπρὸς. Σιγά - σιγά, αποσπᾶται από τὸ μαγνήτη μαζί

μέ την άλυσίδα, ένώ στό πρόσωπο καί στό λαιμό του μεγαλύτερου ήρωος όλων τών έποχών οί φλέβες έξογκώνονται τόσο πολύ, πού λές κι' εΐναι έτοιμες νά σπάσουν!

"Ένας ξερός κρότος άκούγεται καί τò χέρι του 'Υπεράνθρωπου έλευθερώνεται μαζι μέ την άλυσίδα. "Ένα μур-μούρισμα τρόμου καί θαυμασμού δγαίνει μέσα από τò πλήθος τών κακούργων.

"Από τὰ μάτια του Κοντοστούπη κυλούν δάκρυα χαράς.

Μά ή χαρά του κοντόσωμου δημοσιογράφου δέν κρατάει πολύ.

"Ο 'Υπεράνθρωπος προσπαθει τώρα νά έλευθερώση καί τò άλλο του χέρι. Τὰ δόντια του σφίγγονται καί οί φλέβες του έξογκώνονται περισσότερο.

Στήν προσπάθειά του όμως αυτή, ό 'Υπεράνθρωπος χαλαρώνει κάπως τò τέντωμα του ελεύθερου χεριού του. "Ο μαγνήτης νικά καί τò χέρι μαζι μέ την άλυσίδα ξανακολλάει επάνω του!

Λαχανιασμένος, ό 'Υπεράνθρωπος άρχίζει πάλι νά τραβάει τὰ χέρια του καί τὰ πόδια του, χωρίς όμως νά καταρθώνη τίποτα!

"Ο Μαύρος Δράκος γελάει πάλι σατανικά.

—Μην κοπιάζης άδικα, 'Υπεράνθρωπε!, λέει. Δέ θα μπορέσης ποτέ νά έλευθερωθής από την... τρυφερή άγκαλιά του μαγνήτη μου! Καί, γιά νά μη σ' άφήσω νά τρέφης μάταιες έλπίδες, σέ πλη-

ροφορώ ότι τò ρεύμα, πού δίνει στό μαγνήτη τή δύναμή του, δέν προέρχεται από τò ηλεκτρικό έργοστάσιο τής Νέας 'Υόρκης, αλλά από μιá δική μου μηχανή ηλεκτρικού ρεύματος πού βρίσκεται κάπου έδω μέσα! "Ετσι μην έλπίζης ότι, μπορείς νά σωθής, αν στη Νέα 'Υόρκη σταματήσουν τίς μηχανές του έργοστασίου γιά νά επιδιορθώσουν τίς βλάβες, πού προκάλεσαν οί άνθρωποι μου!

Σωπαίνει καί συνεχίζει έπειτα κυττάζοντας άγρια τον 'Υπεράνθρωπο:

—Κατάστρεψες τὰ σχέδιά μου, τὰ μεγαλοφυή σχέδιά μου, σκοτώνοντας τούς Νυχτανθρώπους μου! "Όταν άποφάσισα μιá μέρα νά γίνω δικτάτωρ τής 'Αμερικής, σκέφτηκα πώς τò καλύτερο μέρος γιά νά προετοιμάσω την έκστρατεία μου ήταν ό ύπνογειος κόσμος, οί ύπόνομοι καί οί μεγάλες σπηλιές πού υπάρχουν κάτω από την πόλι τής Νέας 'Υόρκης. Κατέβηκα, λοιπόν, έδω κάτω καί είχα την τύχη νά ανακαλύψω κατι καταπληκτικό, πού εύνοούσε τὰ σχέδια μου. Μέσα στις ύπογειες σπηλιές ζούσε μιá φυλή γοριλλών, πού τὰ μάτια τους έβλεπαν καθαρά μέσα στό σκοτάδι, αλλά, μόλις αντίκρυζαν φώς, πέθαιναν άμέσως. Μé άπειλές καί μέ ύποσχέσεις καί μέ τή βοήθεια του ύπνωτισμού, έκανα τή φυλή τών Νυχτανθρώπων, όπως τούς ώνόμασα, νά γίνη τυφλός καί ύπάκουος έκτελεστής τών δια-

ταγών μου!... Τί ωραίο σχέδιο! Κάθε δρόμο, οί άνθρωποι μου θα ενεργούσαν επιθέσεις έναντίον του ηλεκτρικού εργοστασίου, ή θα έκοβαν τὰ καλώδια, θυθίζοντας τὴ Νέα Ὑόρκη στὸ σκοτάδι. Καί, κάθε δρόμο, οί Νυχτάνθρωποι μου θα ἔδβαιναν στὴν ἐπιφάνεια τῆς γῆς σκορπίζοντας τὸν τρόπο, τὸν πανικό καὶ τὸ θάνατο! Ἔτσι, πολὺ σύντομα, οί ἀρχές τῆς πόλεως θα ἀναγκάζονταν νὰ συνθηκολογήσουν μαζί μου! Τότε θάρχονταν ἡ σειρά τῆς Οὐάσιγκτον, τοῦ Σάν Φραντσίσκο, τοῦ Σικάγου καὶ τῶν ἄλλων μεγάλων ἀμερικανικῶν πόλεων. Καὶ ὅε θ' ἀργούσε ὁλόκληρη Ἀμερικὴ νὰ πέσει στὰ χέρια μου, νὰ με προσκυνήσῃ ὡς τὸν ἀρχοντὰ της!

Ὁ Κοντοστούπης θρηνεῖ!

ΣΩΠΑΣΕ πάλι καὶ σάλεψε τὴ γροθιά του με μίσος πρὸς τὸ μέρος τοῦ Ὑπεράνθρωπου.

—Τὰ κατὰστροφες ὅλα αὐτά, σκοτώνοντας τοὺς Νυχτάνθρώπους μου!, συνέχισε. Μὴ νομίζεις ὅμως ὅτι ἀπέτυχαν ἐντελῶς τὰ σχέδιά μου! Ὁ στρατός μου, ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ τοὺς πιὸ ἐπικίνδυνους καὶ πιὸ ἀποφασισμένους γκάγκστερς τῆς Ἀμερικῆς, ὑπάρχει ἀκόμα! Καὶ ἐσύ, ὁ μόνος ποὺ θὰ μπορούσες νὰ ἀντισταθῇς, δὲ θὰ ὑπάρχῃς πιά σὲ λίγο... Θὰ ἔχῃς γίνει ἕνας σκελετὸς κολλημένου πάνω στὸ μαγνήτη μου!

Ὁ Κοντοστούπης κλαίει τώρα σιγανά, με σιωπηλοὺς λυγμούς. Ὁ ἀγαπημένος φίλος του καὶ προστάτης του κινδυνεύει νὰ πεθάνῃ ἀπὸ τὸ φριχτότερο θάνατο ποὺ μπορεῖ νὰ γίνη, ἀπὸ πείνα καὶ δίψα!

Μὲ τὴν καρδιά σφιγμένη καὶ με τὰ μάτια βουρκωμένα, ὁ κοντόσωμος φίλος τοῦ Ὑπεράνθρωπου παρακολουθεῖ με πόνον τὶς προσπάθειές του νὰ ἐλευθερώσῃ τὰ μέλη του ἀπὸ τὴ δύναμι, ποὺ τὸν κρατεῖ κολλημένο πάνω στὸ μαγνήτη.

Μὰ τίποτα! Δὲν μπορεῖ τώρα οὔτε καν νὰ σαλέψῃ τὰ μπράτσα του καὶ ἡ ἀνάσα του γίνεταί ὅλο καὶ πιὸ γοργή καὶ λαχανιασμένη. Χοντρές σταγόνες ἰδρώτα ξεπετάγονται στὸ πρόσωπό του καὶ κυλοῦν στὸ λαιμό του καὶ στὸ στήθος του.

Οἱ γκάγκστερς γιορτάζουν τὴ μεγάλη νίκη τους ἐναντίον τοῦ ἀνίκητου αἰχμαλώτου τους. Τοῦ πετοῦν κοροϊδευτικὰς φράσεις, ποὺ θυμίζουν στὸν Κοντοστούπη τὰ λόγια τῶν Ἑβραίων πρὸς τὸν ἐσταυρωμένο Χριστό.

—Λοιπόν; Σοὺ ἀρέσει ἐκεῖ πάνω, Ὑπεράνθρωπε;

—Γιατί δὲν κουνᾷς τὸ δαχτυλάκι σου γιὰ νὰ μᾶς συντρίψῃ ὅλους ὅπως φανταζόσουν;

—Κάνε λίγο κουράγιο! Μιά μικρὴ προσπάθεια ἀκόμα καὶ θὰ ἐλευθερωθῇς! Μὲ τὴ διαφορά ὅτι δὲ θὰ ἐλευθερωθῇ τὸ κορμί σου, ἀλλὰ ἡ... ψυχὴ σου ποὺ θὰ πετάξῃ

γραμμή για τὸν ἄλλο κόσμο!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος δὲν ἀπαντάει. Τοὺς κυττάζει περιφρονητικά. Δὲ φοβάται τὸ θάνατο. Λυπάται μόνο πὺς ὁ Κοντοστούπης, ὁ κωμικός καὶ ἀγαπημένος συντροφός του, θὰ πεθάνη κ' αὐτὸς σὲ λίγο κάτω ἀπὸ τὰ χτυπήματα τῶν κακούργων!

Ὁ Μαῦρος Δράκος γυρίζει τώρα στὸν Κοντοστούπη καὶ δάκνει τὰ γέλια βλέποντας δάκρυα νὰ κυλοῦν στὰ μάγουλά του.

— Γιατί κλαῖς, πουλάκι μου; τοῦ λέει. Λυπᾶσαι πὺς θὰ πεθάνη ὁ φίλος σου; Καλὰ θὰ κάνης νὰ λυπηθῇς λιγάκι καὶ τὸν ἑαυτό σου, γιατί θὰ πεθάνης κ' ἐσύ μαζί του! Θὰ σὲ δέσουμε πάνω στὸ μαγνήτη κοντὰ στὸν Ὑπεράνθρωπο! Ἔτσι, θάχης τὴν παρηγοριά πὺς δὲ θὰ χωριστῇτε οὔτε μετὰ τὸ θάνατο!

Καὶ προσθέτει ἀπογεινόμενος σὲ δυὸ γκάγκστερς:

— Ἐμπρός, παιδιά! Ἄρπάξτε αὐτὸ τό.. ἐξάμβλωμα καὶ δέστε το στὸ μαγνήτη!

Ὁ Κοντοστούπης κυττάζει ἀπελπισμένους γύρω, σὰν κυνηγημένο ἀγρίμι, ζητώντας νὰ βρῇ σωτηρία. Μὰ δὲν ἀντικρύζει παρὰ μόνο τὰ ἄγρια πρόσωπα τῶν κακούργων, πὺς γελοῦν μαζί του.

Κυττάζει ἱκετευτικά τὸν Ὑπεράνθρωπο, σὰν νὰ τοῦ ζητῇ νὰ τὸν βοηθήσῃ, μολοντί ξέρει πολὺ καλὰ ὅτι ὁ φίλος του δὲν μπορεῖ νὰ τοῦ κάνῃ τί

ποτα στὴ θέσι πὺς βρίσκονται.

Τρέμει σὰν τὸ ψάρι ἀπὸ τὸ φόβο του. Ἡ ἀνάσα του ἔχει πιαστῇ καὶ ἡ καρδιά του χτυπάει σὰν τρελλὴ ἀπὸ τὸ φόβο.

Ξαφνικὰ, νοιώθει σὰν νὰ σαλεύῃ τὸ μυαλό του. Τὸν πιάνουν γέλια, ὑστερικά καὶ ἀκράτητα γέλια, πὺς ἀντηχοῦν παράξενα μέσα στὴν ἀπέραντη σπηλιά!

— Πίσω!, οὐρλιάζει βραχνά. Πίσω γιατί σὰς ἔφαγα ὁ λους! Θὰ σὰς δαγκώσω καὶ θὰ πεθάνετε ἀπὸ... λύσσα!

Οἱ δυὸ γκάγκστερς πὺς πλησίαζαν γιὰ νὰ τὸν πιάσουν καὶ νὰ τὸν δέσουν, κοντοστέκονται ξαφνιασμένοι.

Αὐτὸ ἀκριβῶς περίμενε ὁ Κοντοστούπης. Ἐξακοιοθῶντας νὰ οὐρλιάζῃ ἀσυνάρτητες φράσεις, περνάει ἀνάμεσα τοὺς καὶ τρέχει πρὸς τὸν τοῖχο, πρὸς τὸ μέρος ὅπου βρίσκεται ὁ μοχλὸς πὺς δίνει ἡλεκτρικὸ ρεῦμα στὸ μαγνήτη.

Ὁ Μαῦρος Δράκος καταλαβαίνει τί σκοπεύει νὰ κάνῃ ὁ Κοντοστούπης τρέχει ξοπίσω του φωνάζοντας:

— Πιάστε τον! Σκοτώστε τον! Ρίχτε του! Πυροβολήστε τον!

Ξεχνάει ὅμως ὅτι, αὐτὴ τὴ στιγμή, κανένας ἀπὸ τοὺς γκάγκστερς του δὲν εἶναι ὠπλισμένος! Ὅλα τὰ ὅπλα τοὺς εἶναι κολλημένα πάνω στὸ μαγνήτη, μαζί μὲ τὸν Ὑπεράνθρωπο.

Ὁ Κοντοστούπης φτάνει

στο μοχλό, πρὶν τὸν προλάβῃ κανένας, καὶ τὸν κατεβάξει!

Τὰ ὅπλα, οἱ ἀλυσίδες κι' ὁ Ὑπεράνθρωπος πέφτουν ἀπὸ τὸν ἠλεκτρομαγνήτη, πού, ὅταν δὲν περνάει ἀπὸ μέσα του ἠλεκτρικὸ ρεῦμα, δὲν ἔχει καμμιά μαγνητικὴ δύναμι!

Γιὰ μιὰ στιγμή, ὁ Ὑπεράνθρωπος μένει ἀσάλευτος στὸ πάτωμα, ἀποκαμωμένος ἀπὸ τὶς ἐξαντλητικὲς προσπάθειές του καὶ ζαλισμένος ἀκόμα.

Ὁ Μαῦρος Δράκος φτάνει κοντὰ στὸν Κοντοστούπη, τὸν ρίχνει χάμω μὲ μιὰ γροθιά καὶ σκύβει στὸ μοχλό.

Τὸν τραβάει μὲ δύναμι καὶ τὸ μεγάλο πέταλο γίνεται πάλι ἠλεκτρομαγνήτης!

Τὰ πιστόλια, τὰ αὐτόματα, τὰ μαχαίρια κι' οἱ ἀλυσίδες ταξιδεύουν πάλι στὸν ἀέρα καὶ κολλοῦν ἐπάνω του μὲ πάταγο!

Μὰ ὁ Ὑπεράνθρωπος βρίσκει ἀκόμα μακρυὰ ἀπὸ τὸ μαγνήτη, ἐλεύθερος, καὶ κυττάζει γύρω χαμογελῶντας ἄγρια καὶ ἀπειλητικά! Μιὰ στιγμή πρὶν ὁ Μαῦρος Δράκος τραβήξῃ τὸ μοχλό, ὁ Ὑπεράνθρωπος εἶχε κατορθώσει μὲ μιὰ ἀπεγνωσμένη προσπάθεια νὰ σπάσῃ τὶς ἀλυσίδες καὶ νὰ τὶς πετάξῃ μακριὰ του!

Ἔτσι, ὁ μαγνήτης τραβήξε τὶς ἀλυσίδες, χωρὶς ὅμως νὰ τραβήξῃ τὸν ἴδιο τὸν Ὑπεράνθρωπο!

Μ' ἓνα τεράστιο πήδημα, ὁ μεγαλύτερος ἥρως ὅλων τῶν ἐποχῶν ρίχνεται πάνω στὸ

Μαῦρο Δράκο καὶ τὸν ἀρπάξει ἀπὸ τὸ γαιῶδες.

—Σὲ κρατῶ ἐπιτέλους, δολοφόνε!, τοῦ λέει. Ἦρθε ἡ ὥρα νὰ πληρώσῃς τὰ ἐγκλήματατά σου! Μὰ δὲ θὰ σὲ σκοτώσω ἐγὼ μὲ τὰ χέρια μου. Ἐνας τόσο γρήγορος θάνατος δὲ θὰ ἦταν τίποτα γιὰ σένα! Θὰ σὲ παραδῶσω στὰ ὄργανα τοῦ νόμου καὶ θὰ περάσουν μέρες πολλές, γεμάτες ἀγωνία, ὥσπου νὰ δικασθῇ καὶ νὰ καθήσῃ στὴν ἠλεκτρικὴ καρέκλα τοῦ θανάτου!

Καὶ γυρίζει στοὺς ἄλλους γκάγκστερς.

—Ὅσο γιὰ σᾶς, τοὺς λέει, τί προτιμάτε; Νὰ σᾶς σκοτώσουν ἓναν - ἓνα, κυνηγώντας εἰς ἐὼ μέσα, ἢ νὰ παραδοθῇτε;

Οἱ θρασυδαίμονες δολοφόνες δὲν ἐδίστασαν ν' ἀπαντήσουν: —Παραδινόμαστε!

—Ὡραία!, εἶπε ὁ Ὑπεράνθρωπος. Θὰ μῆθε σὲ φάλαγα κατὰ τριάδας, θὰ θυγῇτε ἡσυχά - ἡσυχά ἀπὸ τὴν ὑπόνομο καὶ τὴν καγκελωτὴ πόρτα καὶ θὰ προχωρήσετε πρὸς τὴ Νέα Ὑόρκη. Πιροσέξτε ὅμως! Ὅποιος ἀπὸ σᾶς τολμήσῃ νὰ δοκιμάσῃ νὰ ξεφυγῇ θὰ πεθάνῃ χτυπημένος ἀπὸ τὸ χέρι μου!

Ὁ Κοντοστούπης ξαναζωντανεύει. Σηκώνεται ὀρθίος καὶ κυττάζει γύρω μὲ καινούργια λάμψη στὰ μάτια. Ἐχει ξαναβρῇ τὸ θάρρος του τώρα πού κάθε κίνδυνος ἔχει περάσει.

—Δὲν ἀκούτε, ζῶα!, φωνάζει ἄγρια στοὺς κακοποιοὺς. Δὲν ἀκούσατε τί εἶπε ὁ

Ἵπεράνθρωπος; Τσακιστήτε, λοιπόν, πρὶν ἀρπάξω κανέναν ἀπὸ σὰς καὶ τὸν... κόψω σὰς δύο!..

Ἔχει ξημερώσει τώρα. Ὁ Κοντοστούπης, ἡ Ἔλσα κι' ὁ Τζῖμ Μπάρτον εἶναι καθισμένοι στὸ σαλόνι τοῦ σπιτιοῦ τοῦ τελευταίου. Μπροστὰ τους, ἐπάνω στὸ τραπέζι, εἶναι ἀπλωμένες οἱ πρωῒνες ἐφημερίδες. Ὅλες τους ἔχουν ἀφιερωμένες τίς πρωῒτες σελίδες τους στὴν ἐπιδρομὴ τῶν Νυχτανθρώπων καὶ στὴ σύλληψη τῆς συμμορίας τοῦ Μούρου Δράκου ἀπὸ τὸν Ἵπεράνθρωπο.

Καὶ ὅλες οἱ ἐφημερίδες τονίζουν τὸ ρόλο, ποῦ ἔπαιξε στὴν τρομερὴ μάχη μετὰ τοῦ Ἵπεράνθρωπου καὶ τῶν κακούργων, ὁ δημοσιογράφος Μπιλ Φάκτ ἢ Κοντοστούπης.

Ἡ Ἔλσα τελειώνει τὸ διάβασμα μιᾶς ἐφημερίδος καὶ λέει στὸν Τιμίμ:

— Ὡστε σὲ βοήθησε πολὺ ὁ Κοντοστούπης, ἔ;

Ὁ Τζῖμ γυρλώνει τὰ μάτια του, γεμῆτος ἀπορίας τάχα.

— Ἐμένα; Κύριε ἐλέησον! Ἀνάποδα τὴ διάβασες τὴν ἐφημερίδα; Τὸν Ἵπεράνθρωπο βοήθησε! Ἐγὼ θοίσκκουν ἐκείνη τὴν ὥρα χιλιόμετρα μακριά, στὸ σπῆτι ἑνὸς φίλου μου!

Ἡ Ἔλσα τὸν κυττάζει στὰ μάτια.

— Θέλεις νὰ πῆς, δηλαδή, πὼς δὲν εἶσαι ὁ Ἵπεράνθρωπος; Τέτοια παραμυθία δὲν τὰ τρῶμε, κύριε Τζῖμ!

Ὁ Κοντοστούπης ἐπεμβαίνει. Φουσκώνει τὸ στήθος του, παίρνει ὕφος καὶ λέει στὴν Ἔλσα αὐστηρά:

— Τὸ ξέρεις πὼς θορήθηκα νὰ σὲ ἀκούω νὰ λὲς κάθε τόσο πὼς ὁ Τζῖμ εἶναι ὁ Ἵπεράνθρωπος; Ὁ Τζῖμ εἶναι ἕνα ἄκακο καὶ ἡμεροπαιδί, ποῦ δὲν τοῦ ἀρέσουν οἱ καθνάδες καὶ οἱ φασαρίες! Νάλεγες γιὰ... μένα, μάλιστα! Εἶμαι... δυνατός, εἶμαι... τολμηρός, εἶμαι... ἀτρόμητος, εἶμαι...

Γιὰ νὰ τὸν πειράξῃ, ἡ Ἔλσα φωνάζει ξαφνικά, δείχνοντας πρὸς τὴν πόρτα:

— Θεέ μου! Ἕνας Νυχτάνθρωπος!

Ὁ Κοντοστούπης γλωμιάζει. Τὸ κόβεται ἡ ἀνάσα. Τὰ δόντια του χτυποῦν μετὰ τοὺς. Σταγόνες ἰδοῦτα βγαίνουν στὸ μέτωπό του.

— Ἕνας... Νυχτάνθρωπος; μουρουρίζει. Παναγίτσα μου!

Καὶ πέφτει λιπόθυμος!..

ΤΕΛΟΣ

Πρωτότυπο Ἑλληνικὸ κείμενο
ὕπὸ Θάνου Ἀστρίτη

Ἀποκλειστικότης «Ἵπεράνθρωπου»
Ἀπογορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσίς.

Ἀγαπητοί μου Ἀναγνώστες,

Εἶμαι πολὺ ἱκανοποιημένος ἀπὸ τὴ λαμπρὴ ὑποδοχὴ, ποὺ κάνατε ὡς τώρα στὶς τρεῖς πρώτες περιπέτειές μου! Φαντασθῆτε ὅτι τὰ μερικὰ περίπτερα σημειώθηκαν ἐπεισόδια μεταξύ ἀναγνωστῶν ποιεῖς θὰ μὲ πρωτοπάρῃ!

Γιὰ νὰ σᾶς εὐχαριστήσω λοιπόν, θὰ σᾶς προσφέρω τὴν ἐρχόμενη ἐβδομάτην πρὶν συγκλονιστικὴν περιπέτειά μου, μὲ τὸν τίτλο:

ΟΙ ΟΥΡΑΝΟΞΥΣΤΕΣ ΚΑΤΑΡΡΕΟΥΝ

Στὴν περιπέτειά μου αὕτῃ τεράστια προϊστορικὰ πουλιά καὶ αἰμοσταγεῖς κατάσκοποι ἀπειλοῦν τὸν κόσμον καὶ παλεύουν μαζί μου!

Οἱ οὐρανοξύστες τῶν μεγάλων πόλεων γκρεμίζονται στὴ μάχη αὕτῃ καὶ ἑκατομμύρια ἄνθρωποι κυριεύονται ἀπὸ πανικό!

Ὅσο γιὰ τὸν Κεντοστούπη, θριαμβεῦει μαζί μου καί, ὅπως πάντα, λιποθυμᾷ ἀπὸ... τὴν πολλὴν παληκαριά του!

Διὰς σας

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

«Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ»: Ἑβδομαδιαία Βιβλία Ἡρωϊκῶν Περιπετειῶν
Γραφεῖα — Τυπογραφεία: Στοὰ Πάππου ἀριθ. 9 — Τηλέφωνον: 33.291

ΑΡΙΘΜΟΣ 4—ΤΙΜΗ ΔΡΑΧΜΑΙ 2.000

Συνδρομαὶ Ἑσωτερικοῦ: Ἑτησίᾳ δρχ. 110.000 — Ἑξάμηνος δρχ. 55.000
Συνδρομαὶ Ἑξωτερικοῦ: Ἑτησίᾳ δολλάρια 7 — Ἑξάμηνος δολλάρια 4

